

NIEUWE AVONTUREN

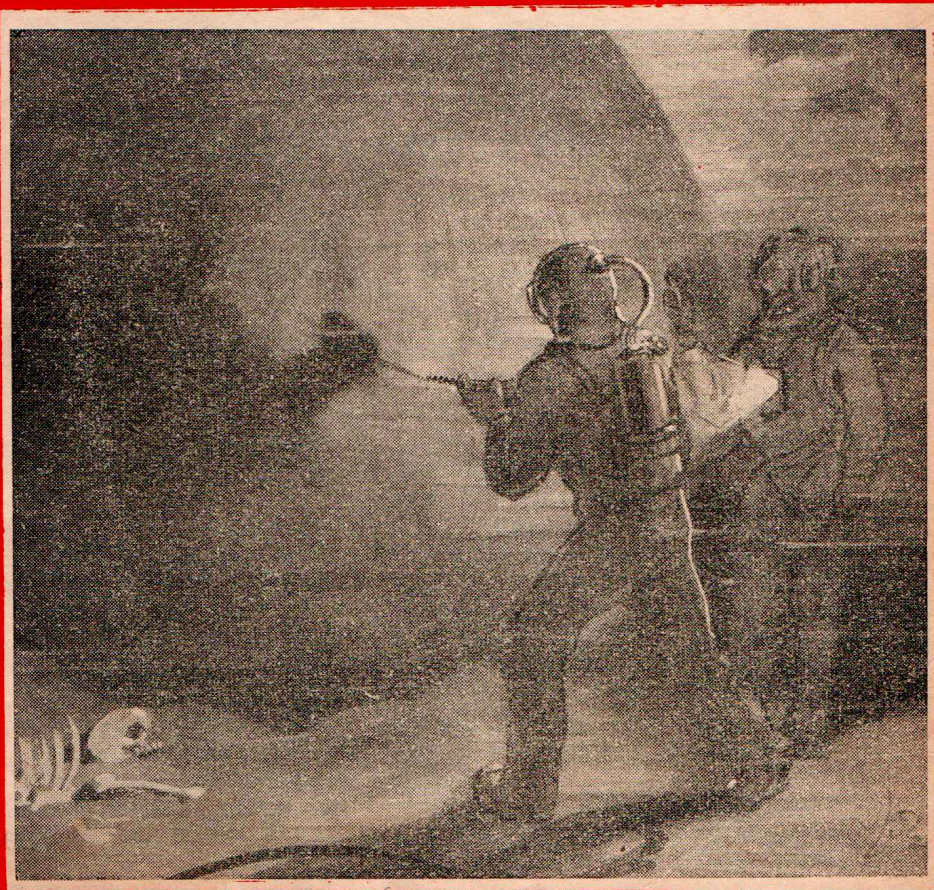
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Schatten uit zee

N° 2444

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Schatten uit zee

HOOFDSTUK I

OP DIAMANTEILAND

De zon ging onder en wierp haar laatste stralen over de golven van de Noordzee.

Het was stil weer en slechts een flauw koeltje deed de golven rimpelen.

Hoog in de lucht zweefden enige zeearenden.

Nu en dan liet een der grote vogels zich eensklaps als een steen vallen tot hij de oppervlakte van het water bereikte, waar hun scherpe ogen blijkbaar een visje hadden ontwaard.

Maar ineens scheen hun aandacht te worden getrokken door een voorwerp dat zich snel over de golven verplaatste.

In grote spiralen zweefden zij onder hield gelukwils omlaag.

Het voorwerp dat hun aandacht had getrokken was een grote motorboot, met drie opvarenden bemand, die in snelle vaart, de golven kliefde.

Heinde en verre was geen enkel ander vaartuig te zien, hetgeen niet te verwonderen was, want het vaartuig bevond zich op bijna zeventig graden noorderbreedte en zelfs de routes van de schepen, die van een Noorse haven op een van de Noordelijke havensteden van Schotland varen, lopen veel zuidelijker.

Alleen bestond de mogelijkheid, dat men hier een der schepen aantrof, die enige malen per week van Engeland, Denemarken en Noorwegen de dienst op IJsland onderhouden.

Het was vinnig koud, nu de zon was ondergegaan en de drie mannen waren allen in dikke pelzen gehuld, waarvan de kraag opstond.

Wie waren deze reizigers?

De grootste van de drie, die aan het stuurrad stond was John Raffles alias Lord Edward Lister, de Grote Onbekende.

Hij had een dag tevoren de Engelse hoofdstad verlaten, waar hij als Lord William Aberdeen welbekend was en een fraai huis bewoonde in de Cromwellstreet.

De man die naast hem stond was Brand.

Deze was jonger, en bijna een hoofd kleiner dan Raffles, en slank gebouwd, ofschoon al zijn bewegingen kracht en behendigheid verrieden.

De derde van het drietal was een reus van een vent, met een nek als van een stier, en twee vuisten als smidshamers.

Deze kolos was Henderson, de trouwe chauffeur van Lord Aberdeen, die hem menigmaal in vele gevaarlijke avonturen vol toewijding ter zijde had gestaan.

Reeds vele malen hadden en Raffles en Henderson elkander het leven gered, en dit droeg er niet weinig toe bij de banden die hen aan elkander verbonden nog te versterken.

Henderson had een prisma kijker in de handen en scheen de horizon af te zoeken.

ineens riep hij uit:

— Ik geloof dat ik land zie, mylord.

Zwijgend gaf Raffles het roer aan Charles Brand over, trad op Henderson toe en nam de kijker.

Hij tuurde er even door en zei:

— Ja, James, je hebt goed gezien. Diamanteland ligt een streek aan lei voor ons. Charles, houd een weinig af, zo wendde hij zich tot de jongeman.

Deze voldeed direct aan het verzoek.

Op verre afstand, maar toch reeds tamelijk duidelijk zichtbaar, verhief zich een rotsachtige kust uit zee.

— Zouden wij er nog voor het vallen van de nacht zijn? vroeg Brand.

— Dat betwijfel ik, antwoordde Raf-

fles. Het doet er echter niet toe, want ik zou de kreek, waar wij voor anker gaan wel geblinddoekt kunnen vinden.

— Zou er niemand op het eiland, waar je schatten zijn verborgen, geweest zijn na het bezoek van de zeerovers?

Raffles glimlachte, en zei:

— Je weet, amice, dat wij deze reis juist hebben ondernomen om ons daarvan te overtuigen. Voor de terugkeer van de bewuste zeerovers behoeven wij niet te vrezen, want die zijn tot de laatste man gedood.

— Maar er waren, toen wij met de vliegmaschine er van doorgingen, nog een aantal matrozen op het eiland.

— Dat is zo, maar die zullen de schatkamer niet hebben kunnen vinden, want die lag enige vademmen onder de oppervlakte der zee, met de lijken van vijf of zes zeeschuimers die met de kamer in zee waren gevallen.

— Maar zou het niet kunnen zijn, dat zij een wachtpost op het eiland hebben achter gelaten?

— Misschien gedurende een paar dagen, maar zeker niet gedurende enige maanden, meende Raffles. Trouwens, wij zullen onze voorzorgsmaatregelen nemen en eerst eens om het eiland heen varen, om te zien of er geen gevaar te duchten is. Je zult je wel herinneren dat dat niet meer dan een uur hoeft te kosten.

Intussen voer de motorboot met snelle vaart voort, en hoog spatte het schuim voor de boeg op.

Langzaam spreidde zich de duisternis over de wateren uit.

Toch ontstak Raffles geen licht, daar hij niet zeker wist of het eiland waar hij zijn schatten in veiligheid had gebracht, inderdaad nog wel geheel onbewoond zou zijn.

Nog twee uren kliefde de boot met onverminderde vaart de golven.

Toen nam Raffles zelf de besturing van de boot weer over.

Op ongeveer een kwart mijl afstand doemde een donkere massa voor de reizigers op.

Dat donkere massief was Diamanteland.

Het geluid van de branding op de rotsachtige kust was reeds duidelijk verneembaar.

Raffles matigde de snelheid van de motorboot aanzienlijk.

Hij liet zijn stem dalen, toen hij zei:

— Opgepast nu. Niet te luid spreken.

Raffles wierp het roer om, en stuurde de boot nu in een wijde boog om het eiland heen.

Bijna overal was de kust rotsachtig en verrees deze steil uit de golven.

Hier en daar echter bevond zich een inham met zandige oevers, waarvan er enkele tamelijk diepe insnijdingen vormden.

De drie mannen hielden het oog op het eenzame rotselland gevestigd.

De hemel was zeer helder en bij het licht der sterren konden zij de omtrekken duidelijk onderscheiden, maar nergens liet zich enig geluid horen.

Niets dan het doffe, eentonige gebeuk van de branding, die op de rotsige kust uiteenspatte.

Binnen een uur was de tocht om het eilandje volbracht, en Raffles zocht nu de ankerplaats op.

Met grote bekwaamheid stuurde hij de boot een kleine kreek in, die bijna aan alle zijden door hoge rotsen omringd was en liet daar het vaartuig op het zand lopen.

De motorboot gleed nog een eind door over het goudgele fijn korrelige zand en bleef toen onbeweeglijk stil liggen.

De drie mannen begaven zich aan wal, maar niet dan nadat zij zich ieder in de kajuit van een geweer voorzien hadden en hun revolvers bij zich hadden gestoken.

Het bleek nu dat de kring van rotsen toch niet geheel gesloten was, want juist tegenover de ingang van de kreek vertoonde zich een nauwe doorgang.

Hier begon een door de natuur gevormd voetpad, dat zich grillig door de rotsen slingerde en uitkwam op een kleine met laag struikgewas begroeide hoogvlakte.

De plantengroei was op dit eiland minder schaars dan men verwacht zou hebben op deze hoge breedte.

Van deze hoogvlakte kon men neerzien op een soort dalkom, waar zelfs in de duisternis een aantal hoge bomen en kreupelbosjes te zien waren.

Zonder enig gerucht te maken hadden de drie mannen deze hoogvlakte bereikt, die ternauwernood een kilometer in het vierkant was.

Zij kropen naar de rand, die van de zee was afgekeerd en wierpen een blik in het dal.

In het midden daarvan stond een kleine houten hut.

Niets wees erop, dat zich daarbinnen een levend wezen zou bevinden.

Overal heerste een dodelijke stilte.

Slechts de nachtwind ruiste door de toppen van de hoge dennen.

Een poos lang bleven de drie mannen zo onbeweeglijk liggen, tot Raffles zich oprichtte.

— Volg mij, jongens, fluisterde hij, wij zullen eerst eens gaan kijken, hoe het staat met de rotswoning, ofschoon ik niet geloof, dat de matrozen van het koopvaardijchip deze zullen hebben ontdekt. Als zich daar niemand bevindt en ook niemand in de rotstunnels, die naar de vroegere schatkamer voeren, dan zullen wij naar het dal afklimmen en de hut onderzoeken, de vroegere verblijfplaats van Sonja Bastides. Is ook daar niemand, dan kunnen wij het er gerust voor houden dat het eiland geheel onbewoond is.

Langs een ander rotspad dan waarlangs zij gekomen waren, verlieten de mannen de hoogvlakte.

Raffles moest zijn eiland wel zeer goed kennen, want zonder zich een ogenblik te behoeven bedenken of te vergissen, vond hij zijn weg te midden van de rotsen.

Na een poos bereikten de drie reizigers een smal pad, dat aan de ene kant steil afdaalde naar een ravijn en aan de andere kant werd afgesloten door een even steile rotsmuur.

Raffles legde zijn vinger op de lippen.

Geheel alleen sloop hij voorwaarts, tot hij een nauwe spleet in deze rotswand bereikt had, juist breed genoeg om een niet al te dik persoon doortocht te verlenen.

Dicht struikgewas, dat uit de rots groeide, verborg deze spleet bijna geheel voor het oog.

Voorzichtig duwde Raffles dit struikgewas ter zijde en ging de opening binnen.

Hij bevond zich nu in een groot hol, ongeveer ter halver hoogte van de rots.

Er deed zich geen enkel geluid horen, en Raffles ontstak zijn electriche lantaarn.

Het hol bleek volkomen verlaten.

Hij ging weer naar buiten en zei op gedempte toon:

— Niemand. Laten wij nu de tunnels eens doorzoeken.

De drie mannen vervolgden hun weg en bereikten een honderdtal schreden verder wederom een nauwe spleet, die zich echter vrij spoedig verbreedde tot een tamelijk brede holle weg.

Met de grootste behoedzaamheid, en de revolver in de vuist, liepen de mannen voort.

Zo bereikten zij een open ruimte te midden van de rotsen.

Ook daar deed zich geen enkel gerucht horen.

Raffles waagde het er op zijn electriche zaklantaarn te onsteken, die een helder licht verspreidde.

Het bijna zuiver ronde hol was heel

verlaten, en ook in de tweede tunnel en de zijgangen ontdekten de vrienden niets wat op de aanwezigheid van een menselijk wezen duidde.

Zij keerden op hun schreden terug en aldra hadden zij de hoogvlakte weer bereikt.

Langs de flauw glooiende helling daalden zij voorzichtig naar de kleine dalkom af, en kropen naar de hut.

Geruime tijd luisterden zij, met de oren tegen de wand en de deur gedrukt, maar geen enkel geluid drong tot hen door.

Toen greep Raffles vastberaden de klink van de deur, duwde deze voorzichtig open en trad binnen.

Zijn beide metgezellen volgden hem op de voet.

Op dit ogenblik brak de maan door de wolken en verlichtte het vertrek door de open deur met een blauwachtig schijnsel.

Het vertrek was ledig, en nu aarzelde Raffles niet langer.

Hij maakte licht en onderzocht de andere vertrekken.

Niets.....

Er viel niet meer aan te twifelen. Diamant-Eiland was even verlaten als het was, toen Raffles het voor het eerst ontdekte.

HOOFDSTUK II

DE SCHATKAMER ONDER WATER

Raffles slaakte een zucht van verlichting.

— Het is mij een pak van het hart, dat wij hier weer heer en meester zijn en hardop kunnen praten, zei hij.

— Zouden zij werkelijk weg zijn? vroeg Brand met twijfel in zijn stem.

— Reken maar... tenzij zij er de voorkeur aan geven in deze koude ergens in de open lucht te kamperen, terwijl zij hier een huis tot hun beschikking hebben.

— Blijven we aan boord overnachten?

— Waarom zouden wij het ons zon-

der reden zo lastig maken? Wij zullen ons nachtkwartier hier opslaan. Er zijn matrassen en dekens genoeg. Wij hebben niets anders te doen dan wat etenswaar te gaan halen en de boot veilig te verankeren.

De drie mannen begaven zich opnieuw op weg en hadden binnen enkele minuten de motorboot bereikt, die zich reeds tamelijk diep in het zand gewerkt had, daar intussen de eb was ingetreden.

Het anker werd uitgebracht en stevig bevestigd.

Vrees voor afdrijving behoeftte er

ook niet te bestaan daar de hoogste vloed de motorboot maar juist even zou laten drijven.

Allen drie belastten zich met een hoeveelheid levensmiddelen, nog een paar dekens, en andere dingen, die zij nodig konden hebben, terwijl Henderson bovendien het spirituskookstel meenam daar het niet zeker was of de elektrische installatie in het blokhuis nog wel intact zou zijn.

Een half uur later zaten de mannen rondom de tafel in het grootste vertrek en deden zich te goed aan de inhoud van de in blik geconserveerde etenswaren, die Henderson als een bekwaam kok op het spiritustoestel had gewarmd.

Raffles was zwijgzaam en scheen in gedachten verzonken te zijn.

Nadat de maaltijd besloten was met wat fruit en een kop koffie, stak Raffles een sigaret op en leunde in zijn stoel achterover.

— Een paar maanden geleden was het hier op dit eiland alles behalve vreedzaam, begon hij op ernstige toon.

Brand knikte bevestigend.

— Ja, er is toen heel wat gebeurd in enkele dagen. Wie had gedacht, dat er in onze verlichte tijd nog mensen te vinden zijn, die een compleet kaperschip uitrusten en het beroep van zeeschuimer uitoefenen? Wie zou verwacht hebben dat zij juist in de buurt van Diamant Eiland een schip zouden aanhouden en plunderen? Maar toen heeft ons kanon met de elektrische granaten gesproken en een einde gemaakt aan het bestaan van het kaperschip.

— Jammer genoeg was daardoor ook onze aanwezigheid verraden, voegde Raffles er aan toe. De vliegmachine op de hoogvlakte werd gezien en het is een geluk dat de bemanning van het koopvaardijship, dat bijna een prooi was geworden van de zeeschuimer, de « Duivel der Lucht » niet vernield heeft.

— Inderdaad, want als wij hier hadden moeten blijven zouden zij ten slotte ons verblijf hebben ontdekt.

— Zouden zij de schatkamer werkelijk niet gevonden hebben?

— Dat is dunkt mij, uitgesloten. Wij

leven in het tijdperk van de dagbladers en elk feit van enige betekenis is in no time wereldkundig. Een vondst voor enige miljoenen ponden aan goud en edelgesteente, en die bovendien zes lijken bevat zou natuurlijk reeds een paar uren later in geuren en kleuren beschreven zijn. Ik wil je wel bekenen dat ik een ogenblik voor ontdekking gevreesd heb, maar de golven schijnen mijn geheim zeer goed te hebben bewaard. Wij zullen het trouwens morgenochtend wel zien. Wij moesten nu maar gaan slapen.

Henderson had reeds alles in orde gemaakt.

In hetzelfde vertrek had hij voor Raffles en Brand twee veldbedden opgeslagen en voor zich zelf in het kleinere aangrenzende vertrek een matras en wat dekens neergelegd.

De deur en de ramen werden goed verzekerd en daarop begaven de drie mannen zich ter ruste.

Zij werden de volgende ochtend gewekt door de zonnestralen, die door de vensters naar binnen drongen.

Het was reeds klaarlichte dag.

De drie mannen maakten toilet aan de oever van een klein beekje, dat gevoed werd door een kleine waterval, en waar het nu niet bepaald warm was.

In tussentijd had Henderson het ontbijt gereed gezet.

— Nu wacht ons een moeilijk karweitje, jongens, begon Raffles. Jullie weten, dat de koperen bal, die de schatkamer bevat, van een grote hoogte in zee is gevallen, terwijl de deur niet gesloten was, zodat hij niet weer naar de oppervlakte kon rijzen, maar direct vol water is gelopen, en dus met alles wat hij bevatte op de bodem der zee is blijven liggen. Er blijft dus niets anders over dan onze duikerpakken aan te trekken en de ligging van de bal te bepalen. Wij moeten proberen de deur weer hermetisch te sluiten en vervolgens het water uit de bal pompen. Het zal een moeilijk werk zijn, dat weken, misschien wel maanden kan duren.

— Hoe staat het met Sonja Bastides, je Armenische beschermeling? vroeg Brand.

— Voor haar is goed gezorgd, antwoordde Raffles kortaf.

— Er is geen sprake van dat zij nogmaals ontvoerd kan worden?

— Dat is buitengesloten.

Brand keek Raffles onderzoekend aan, maar zag dat zijn vriend er zich niet verder wilde over uit laten.

Nadat het ontbijt genuttigd was, maakten de drie mannen zich gereed voor hun moeilijke onderneming.

Allereerst begaven zij zich naar de motorboot, die zij in dezelfde toestand terugvonden, als waarin deze was achter gelaten.

Aleen had de laatste vloed het ranke vaartuig een weinig verder op het strand gezet.

Zij begaven zich aan boord en daalden in de kajuit af, waar in een hoek twee duikerpakken lagen.

De twee zwaar koperen helmen stonden er naast.

— Wij zullen de boot vlot maken en naar de voet van de steile rots varen, waar de kogel in zee is gestort, zei Raffles.

— Ja, dat lijkt mij ook het verstandigste, beaamde Brand, wij zouden anders genoodzaakt zijn de zware toestellen een half uur ver op onze rug mee te dragen.

Raffles raadpleegde zijn polshorloge.

— Wij zullen nog een uurtje moeten wachten, voor de vloed zijn hoogtepunt heeft bereikt, gaf hij te kennen.

De drie vrienden klommen weer over het lage boord en gingen op het strand zitten, waar het in de zon best uit te houden was.

Van hun rustplaats aan het einde van de kreek kon het drietal een groot gedeelte van de zee overzien, maar nergens viel enig teken van leven te bespeuren.

— Ik geloof dat zelfs Robinson Crusoe het op dit eiland niet lang zou hebben kunnen uithouden, mylord, merkte Henderson na enige tijd op.

— Best mogelijk, gaf Raffles toe, maar Diamant Eiland is uitstekend geschikt voor mijn doel en dat is de hoofdzaak.

Onder dit gesprek was de vloed lang-

zaam komen opzetten.

De golven bereikten de achtersteven van de motorboot en een uur later konden de drie mannen zich inschepen.

Henderson zette de motor aan en het vaartuig voer langzaam de kreek uit.

Binnen een half uur had Raffles die aan het roer stond, een plek bereikt, waar een hoge rots met bijna geheel gladde wanden zich lijnrecht uit zee verhief.

Aan de voet van deze rots breidde zich een reeks van klippen uit in de vorm van een halve cirkel, die als het ware een klein, geheel afgesloten baai vormde.

Het water binnen in deze kom, die ongeveer honderd meter in doorsnede mat, was dan ook zo rustig als van een vijver.

Bijna aan de top van de rots was een grote opening zichtbaar, waaruit enig struikgewas groeide.

Raffles had de motorboot voorzichtig naar de klippen gestuurd, dicht bij de oever.

Er bevond zich hier een kleine, door de natuur gevormde havenkom.

Henderson liet het anker vallen en de boot lag stil.

De twee duikerpakken werden aan dek gebracht.

Toen wendde Raffles zich tot Brand en zei op ernstige toon:

— Daar onder dat stille watervlak, op een diepte van ongeveer tien meter ligt de koperen bal, die de schatkamer bevat. Ik zal het eerst afdalen en een onderzoek instellen, zo nodig, kan Henderson mij helpen.

Daarop begon Raffles zich van zijn bovenkléding te ontdoen en stak zich in het duikerpak, vervaardigd van een ondoordringbare stof, uit canvas en rubber vervaardigd.

Daarop bevestigden Brand en Henderson een cilindervormig voorwerp met draagbanden op zijn rug.

Het was het reservoir met samengeperste lucht, een uitvinding van Raffles, die hem in staat zou stellen lange tijd onder water te blijven.

Slechts door een koord zou hij verbonden blijven met de motorboot, om

door een ruk aan het touw een sein te kunnen geven als hij boven wenste te komen.

Nadat hem ook de helm was opgezet, was Raffles gereed voor zijn tocht.

Hij stak een breed mes en een bijl in zijn gordel, overtuigde zich dat de elektrische lantaarn die op zijn borst hing en die een zeer krachtig licht uitstraalde, goed werkte en begaf zich

naar de rand van de lage klippen.

Hij klom er niet zonder enige moeite op, daar de zwaarte van het duikerpak hem thans nog in zijn bewegingen belemmerde en daalde toen aan de andere kant van de klippen in zee af.

De bodem daalde hier zeer steil en spoedig was er van Raffles niets meer te zien.

Langzaam vierde Brand de noodlijn...

HOOFDSTUK III

DE SCHAT WORDT IN VEILIGHEID GEBRACHT

Er was nog geen kwartier verlopen of er werd aan het koord getrokken en enkele minuten later verrees de koperen helm, bijna op hetzelfde punt waar hij verdwenen was, weer uit de golven.

Niet zonder moeite klauterde Raffles op de klippen en liep over het strand naar de motorboot.

Dadelijk schroefden Brand en Henderson de helm los.

— Wel? vroeg Brand nieuwsgierig.

— De bol ligt ongeveer midden in de kom, slechts weinig in het zand gedrukt. De deur staat open en is gelukkig gemakkelijk te bereiken.

— Ben je binnen geweest? En zijn alle schatten er nog?

— Ja. De schilderijen zijn waarschijnlijk onherroepelijk bedorven, maar het goud, de juwelen, parels en diamanten, dat alles bevindt zich nog in goede staat. Het ligt er een beetje ordeloos bij door de val, toen de zeerovers door een toeval de koperen kogel aan het rollen brachten en met de schatkamer in de diepte stortten, maar dat is alles.

— En heb je nog wat van de bandieten terug gevonden? vroeg Brand op zachte toon.

Raffles liet insgelijks zijn stem dalen toen hij antwoordde:

— Alleen hun geraamten liggen er nog.

— Hoe kan dat? vroeg Brand.

— De vissen, antwoordde Raffles.

De drie mannen zwegen even en toen vervolgde de Grote Onbekende:

— Het is ook niet te verwonderen. Het is drie maanden geleden, dat de zeerovers, die op het eiland kwamen, de weg vonden naar de tunnel, waarvan het einde zich in de top van deze rots bevindt en waar ik de koperen bol had vastgezet, die mijn voorraad schatten bevatte. Het is drie maanden geleden, dat zij door hun eigen onvoorzichtigheid, alvorens de deur hermetisch gesloten was, de klampen hebben doen terugspringen, die de bal op zijn plaats hielden, waardoor deze uit de enigszins hellende tunnel rolde en in zee stortte. Als de deur dicht geweest was, zou de holle kogel, hoe groot hij ook was, vanzelf weer naar de oppervlakte zijn gestegen, waarvoor hij ook was ingericht. Het noodlot heeft het geboefte achterhaald en zij zijn verdronken. Zij zaten daar beneden als in een val. Dat is nu drie maanden geleden, en de vissen zijn talrijk en weten met de lichamen wel raad.

— Liggen zij allen in de kamer? vroeg Brand.

— Vijf van de zes. De zesde schijnt er in geslaagd te zijn de deur te bereiken, maar toen schijnen zijn krachten hem te hebben begeven. Zijn gebeente lag dwars over de rand van de deuropening. Toen ik er met de hand aan raakte viel het hele geraamte uit elkaar...

— En wat gaan we nu doen?

— Wij hebben maar twee duikerpakken, antwoordde Raffles en Henderson verstaat het werk dat wij te doen hebben. Wij gaan nu samen terug. Maak jij intussen de luchtpomp gereed.

Henderson had geen tweede woord nodig maar zich vlug in het duikerpak gestoken.

De verbruikte lucht die uit het reservoir op de rug van Raffles was ontsnapt, werd vernieuwd door middel van een kleine luchtpersomp, die op de motor van de boot gekoppeld werd, waarna de beide mannen zich van de nodige instrumenten voorzagen.

Brand schroefde nu de helmen op hun schouders en de beide duikers daalden in zee af.

Henderson sleepte daarbij een rubberslang, met ijzerdraad omwonden, achter zich aan.

Raffles droeg een aantal instrumenten en een koevoet.

Zodra Henderson en Raffles zich langs de klippen tot op de bodem van de kom hadden laten afzakken, ontstaken zij beiden hun elektrische lantaarns die het water tot op wel twintig meters afstand helder verlichtten.

Er heerste hier beneden een vage, schering, alsof zij alles zagen door een reusachtige fles van groen glas.

De twee bundels van het elektrische licht deden telkens grote scholen vissen verschrikt uiteenstuiven.

Het schelle licht deed hun vinnen als zilver en goud fonkelen.

Op enige afstand lag een groot voorwerp in het zand.

Het had een zacht glanzende oppervlakte, als van gepolijst metaal.

Langzaam traden de beide mannen naderbij.

Het was de koperen bol, die de schatkamer van Raffles bevatte.

Met tekens gaf Raffles Henderson te verstaan, dat zij om de grote bol moesten heenlopen, daar de deur zich aan de andere zijde bevond.

Raffles gaf Henderson een wenk.

Beiden drongen door tot het binneste van de bol, dat wil zeggen tot in de kamer, die op zodanige wijze binnen in de holle kogel was aangebracht, dat

die ruimte, daarin in alle richtingen kon draaien en steeds met de vloer in horizontale richting bleef, hoe de kogel zelf zich ook wentelde en keerde.

Het was een gelukkig toeval, dat de deur ongeveer op dezelfde plaats was gebleven toen de bol zich nog boven in de rots bevond.

Het spreekt vanzelf, dat de hele schatkamer vol water was gelopen, maar de twee elektrische lampen verspreidden zoveel licht, dat alles duidelijk kon worden waargenomen.

De kasten met de gouden en zilveren voorwerpen bevonden zich nog op dezelfde plaats.

De schilderijen hingen schots en scheef nog aan de wanden, evenals de kostbare wapenverzameling.

De kistjes, die diamanten en ander edelgesteente bevatten, waren op de vloer gevallen, maar dat was dan ook alles.

De zakken en kisten met goudstukken en goude staven waren verschoven doch niet gescheurd.

Bij hun binnendringen had het tweetal honderden vissen verjaagd, die nu door de deur wegzwommen.

Aldra zagen de mannen wat de reden was geweest...

Op de vloer lagen vijf zo goed als geheel afgekloven geraamten.

Een ogenblik bleef Raffles staan, en gaf toen Henderson een wenk.

Samen wierpen en schoven zij het gebeente van de vijf bandieten naar buiten.

Nu was het zaak, de deur weer gesloten te krijgen.

Door de val was de deur enigszins verborgen, maar met een paar geweldige slagen met een voorhamer, waarbij Henderson al zijn reuzekracht moest inspannen, daar de hamer grote tegenstand van het water ondervond, slaagde hij er toch in de deur in de sponning te doen vallen.

Raffles haalde een sleuteltje te voorschijn, dat hij niet zonder moeite in het slot wist om te draaien, waarna het sleutelgat met uitgeplozen vlas hermetisch werd dichtgestopt, zodat er geen water kon binnendringen.

Nu begon het moeilijkste werk.

Henderson nam een zware borstboor op, zette het boorijzer tegen de wand van de koperen bol en begon zijn arbeid.

Het was uiterst vermoeiend en na tien minuten moest hij zich door Raffles laten aflossen.

Toen het tweetal aldus een uur geboord had, was het gat nog slechts halverwege de dikke wand doorgedrongen, daar zij hier natuurlijk geen olie konden gebruiken.

Daar de beide mannen aan hun ademhaling voelden, dat het reservoir met samengeperste lucht ledig raakte, lieten zij de werktuigen liggen waar zij lagen en begaven zich snel naar de klippenrand.

Toen zij boven waren en Brand hen van hun helmen ontdaan had zei Raffles:

— Wij zullen nu een paar uren rust nemen; het werken op vijftien meter diepte onder de zeespiegel is erg inspannend en het is helemaal niet nodig dat wij onnodige haast maken. Wij zullen eerst op ons gemak een hapje eten.

Terwijl zij hun duikerpak uitrokken had Brand het andere uiteinde van de rubber zuigbuis verbonden met een kleine pomp, welke door de motor van de boot in beweging kon worden gebracht.

De maaltijd werd op het strand gebruikt.

— Gaat het goed daar beneden? vroeg Brand, terwijl hij een sigaret opstak.

— Zo goed als het in de gegeven omstandigheden maar gaan kan, antwoordde Raffles.

— Is de deur al gesloten?

— Hermetisch.

— En het gat, waarin de zuigbuis bevestigd moet worden?

— Daarmede zijn wij half klaar. Het boren onder water is een geweldige karwei.

— Het gaat zeker driemaal zo langzaam als boven water, mijnheer Brand, zei Henderson. Het zeewater schijnt tegen te werken.

— Hoe lang denken jullie nog nodig te hebben?

— Hoogstens een uur.

— Wij gaan over een half uur weer aan het werk, zei Raffles. Het moet afgelopen zijn voor het donker wordt.

— Waar overnachten wij?

— Wij zullen hier een tent opslaan. Het is van belang, dat de pomp onafgebroken doorloopt. Wij moeten dus een voor een waken, en de motor verzorgen.

— Hebben wij genoeg benzine?

— Ik heb mijn maatregelen genomen Henderson heeft er op gerekend, dat de motor desnoods drie weken achtereen dag en nacht kan doorlopen. Het ruim is geheel gevuld met volle jerrycans.

— Hoe lang denk je, dat het leegpompen van de bol zal duren, Edward?

— Dat hangt er geheel van af, of wij de naden en het slot van de deur goed hebben dicht gemaakt. Als er geen water in de bol kan doordringen, dan zal het leegpompen niet meer dan zes dagen in beslag nemen.

Raffles sprong op.

— Vooruit James, aan het werk, riep hij.

De beide mannen staken zich opnieuw in hun duikerpak, de luchtreservoirs werden gevuld, de helm werd vastgeschroefd, en de twee mannen daalden opnieuw naar de bodem van de kom af.

Zij vonden alles precies zoals zij het hadden gelaten, daar hier beneden in het geheel geen stroom stond.

Dadelijk hervatten zij de arbeid.

Het boorijzer werd weer in het gat gebracht, en Henderson zette zich aan het werk.

Na tien minuten loste Raffles hem af.

Aldus hadden zij nog geen vol uur gewerkt, of zij voelden de weerstand van de koperen wand verminderen.

Het doorboren van de houten kamerwand kostte weinig moeite.

Het zwaarste werk was achter de rug.

Henderson draaide nu met behulp van een tapijzer een schroefblad in het gemaakte gat in de wand van de ko-

peren bol, en kon er nu het uiteinde van de zuigbuis in vastschroeven.

Het was nu hoog tijd, dat de beide mannen terug gingen, want de lucht begon hun weer te ontbreken.

Zij namen hun gereedschappen snel bijeen en begonnen de terugtocht.

De aderen aan hun voorhoofd klopten en zij leden enigszins aan duizeligheid, maar deze verschijnselen waren gelukkig niet van lange duur, nadat zij zich van hunne zware duikerpakken hadden ontdaan.

Het was bijna vijf uur, toen de motor begon te draaien, nadat de zuigbuis aan de pomp was bevestigd.

Het leegpompen van de koperen bol was begonnen.

De drie mannen hadden nu niets anders te doen, dan geduldig het ogenblik af te wachten, tot de pomp haar werk zou hebben gedaan.

Brand maakte het eten klaar, terwijl Raffles en Henderson de grote viermanstent uitlaadden en op het smalle strand opzetten.

— Zouden de nachten hier op deze breedtegraad niet erg koud zijn?

— Om deze tijd van het jaar valt het nogal mee, maar wij kruipen in ieder geval in onze slaapzakken.

Intussen snorde de motor rustig voort, en het weggepompte water stroomde in een dunne straal in zee.

Het was duidelijk dat het leegmaken van de bol verscheidene dagen zou duren.

Nadat zij gegeten hadden en de mannen hun pijpen hadden opgestoken, maakten Raffles en Brand een wandeling langs het grillig gevormde strand, terwijl Henderson op de motor lette.

— Je schijnt hier de weg goed te kennen, zei Brand, nadat zij enige tijd gelopen hadden.

— Dat klopt, bevestigde Raffles. Diamant Eiland is niet groot, en toen Henderson en ik hier in het diepste geheim de schatkamer met de koperen bol in orde maakten hadden wij gelegenheid in overvloed, de rotswegen en kloven van mijn domein goed te leren kennen.

— Waar gaan wij nu heen?

— Naar de tunnel.

De mannen klommen zwijgend verder, en volgden een kronkelend rotspad.

Eindelijk bereikten zij een vlakke ruimte, bijna volkomen cirkelrond en aan alle kanten door rotsen omgeven.

Brand keek verbaasd om zich heen.

— Het komt mij voor, dat ik hier eerder geweest ben, riep hij uit.

Raffles giimlachte.

— Je hebt gelijk, amice, zei Raffles. Herinner je je dan in het geheel niet meer, dat wij hier drie maanden geleden langs zijn gekomen, om mijn schatkamer te bereiken?

— Waarachtig dat is zo, riep Brand uit. Hoe kon ik dat vergeten?

— Kijk daar is de ingang naar de tunnel.

Raffles wees naar een smalle doorgang in de ring van rotsen, tegenover de plek waar zij waren binnengekomen.

— Ja, nu herinner ik mij alles, riep Brand op levendige toon. Deze tunnel is voorzien van electrisch licht.

— Dat is te zeggen, was, Charles. De bandieten hebben indertijd de leiding vernield. Wij hebben echter alles meegenomen om de schade te herstellen.

De twee mannen lieten hun electrische lampen ontgloeien, en de gang in de rots was nu helder verlicht.

Na een minuut of tien werd een vaag schijnsel aan het einde van de tunnel zichtbaar dat snel in kracht toenam.

Het daglicht drong in de tunnel door.

Nog een honderdtal schreden en de mannen stonden vlak voor de opening in de rotswand, die zij een paar uur geleden van de motorboot af gezien hadden.

De zware rails, waarop de kogel gerust had, lagen nog op hun plaats.

De stalen klampen, die hadden moeten beletten, dat de koperen bal van zijn plaats rolde, waren neergedrukt.

De ruimte, waar zich de bol bevonden had was van de eigenlijke tunnel afgesloten door een betonnen muur, die de reusachtige kogel aan het oog onttrok van iedereen, die door de tunnel kwam.

Deze muur had in het midden een vierkante opening, waarvoor juist de

deur van de schatkamer had moeten komen, wanneer deze zich daar nog bevonden had.

De beide vrienden gingen zo ver naar voren tot zij de rand van de tunnel bereikt hadden.

Zij legden zich op hun buik op de grond en konden nu een blik werpen op de zee en op de kleine kom, door de gordel van klippen omgeven, die zich vlak onder hen bevond.

Zij konden de motorboot duidelijk zien.

Henderson liep op het dek heen en weer met de handen op de rug en zijn pijp in de mond.

Raffles stond op, en met een wandelstok met kromme haak, die hij meegenomen had, rekte Raffles, terwijl Brand hem vasthield, zich zo ver mogelijk uit en woelde met de haak van de wandelstok tot in het struikgewas, dat juist boven de opening uit de rots groeide.

Toen hij de stok terug trok, trok hij het uiteinde mee van een stalen hijskabel van ruim een duim dikte.

Aan het uiteinde was deze kabel voorzien van een zware stalen haak.

— Ik had deze acrobatische toeren niet behoeven te maken als de elektrische installatie nog in orde was geweest, zei Raffles. In dat geval, had ik slechts een kleine hefboom behoeven over te halen in de tunnel en de kabel zou van zelf over de katrol daarboven naar beneden zijn gekomen.

— Maar moet dat dan alles niet hersteld worden?

— Natuurlijk. Er valt niet aan te denken om de koperen bal met zijn inhoud door handkracht weer op zijn plaats te hijsen. Dat moet geschieden door de elektrische windas, die zich boven onze hoofden bevindt, verborgen in een rotsspleet.

— Zou die windas nog werken?

— Dat zullen wij meteen onderzoeken.

De beide vrienden keerden op hun stappen terug, bereikten het einde van de tunnel, staken het plateau over en sloegen nu een andere weg in, die hen na ongeveer twintig minuten gaans en niet zonder moeite op de top van de

rots bracht.

Zij bevonden zich nu boven de plek waar zich de grote opening bevond.

In een spelonk, waarvan de ingang voor het oog verborgen was door dicht struikgewas, stond een kleine, maar sterke windas, die in de bodem verankerd was en in beweging werd gebracht door een kleine electromotor.

Raffles onderzocht de draden, die alle nog goed in orde bleken te zijn.

Ook het hijstoestel zelf werkte voortreffelijk.

— Wij hebben niets anders te doen dan de dynamo na te zien en voor stroom te zorgen, zei Raffles, nadat hij zijn onderzoek had beëindigd.

Het tweetal aanvaardde de terugtocht en hadden binnen een half uur de motorboot weer bereikt.

Langzamerhand begon het donker te worden.

Raffles regelde de wachten en nadat er gegeten was, kropen Brand en Henderson het eerst in hun slaapzakken, terwijl Raffles op de motor zou letten.

De twee volgende dagen werden besteed aan het herstellen van de elektrische inrichting, waarbij Henderson door zijn kracht en bekwaamheid grote diensten bewees.

Op de avond van de vierde dag na hun aankomst, was dit alles gereed.

De elektrische stroom werkte weer, voor de beweegkracht, zowel als voor het licht.

Intussen draaide de motor onafgebroken door.

In de loop van de vijfde dag gaf Raffles te kennen dat het nu niet lang meer zou duren of het water zou uit de bol zijn leeggepompt.

Nauwelijks had hij deze woorden gesproken of Henderson slaakte een kreet en wees naar de oppervlakte van het water in de kom.

— Daar is de kogel, mylord, riep hij uit.

Inderdaad, een bolvormig voorwerp, mat glanzend in de stralen van de zon, verrees langzaam boven de oppervlakte.

— Fijn, riep Raffles uit. Nog een half uur en de kogel zal ver genoeg

boven water zijn om de haak van de hijskabel aan het oog te kunnen bevestigen, dat aan de bol geklonken is.

Zienderogen kwam de bol hoger.

— Ga jij naar de tunnel, Charles, haal de hefboom over, die ik je geweest heb en laat de kabel neer, verzocht Raffles. Wij zullen hier blijven om de haak op te vangen en in het oog te bevestigen.

— Hoe wil je dat doen? Je zult het water in moeten. En het is verrekt koud.

— Ja, daar is niets aan te doen. Als het oog niet toevallig boven is zullen wij de bol in de goede positie moeten wentelen.

Brand ging op mars en een kwartier later zagen Raffles en Henderson de haak aan het uiteinde van de kabel langzaam dalen, tot dat deze bijna de oppervlakte van het water bereikt had.

De beide mannen hadden zich in die tussentijd ontkleed en doken in het water van de kom, om met krachtige slagen naar de thans drijvende bol te zwemmen.

Toen het oog boven het water kwam, greep Raffles de haak van de kabel en trok deze door het oog heen.

Toen zij aan land kwamen, zagen zij pimpelpaars van de kou, en trokken gauw hun kleren aan.

— Nu mee naar boven, James, zei Raffles, zodra zij gereed waren, want dan worden we warm en je hulp zal nodig zijn.

De twee mannen snelden het pas op, dat naar de tunnel leidde, waar Brand hen wachtte.

— Alles in orde? vroeg de jonge man.

— Perfect, wij behoeven nu niets anders te doen dan de bol op te hijsen.

Raffles trok de hefboom over, en de windas begon te draaien.

Zij zagen hoe de bol langzaam uit het water oprees en steeds hoger kwam.

Een kwartier later hing hij juist voor de rotsspleet.

Hierdoor werd het licht in de tunnel zodanig verduisterd, dat het nodig werd de elektrische lampen te ontsteken.

Gewapend met lange haken, trokken de drie mannen met inspanning van al hun krachten de bol in de opening, totdat deze op de rails rustte.

De kabel werd een weinig gevierd en eindelijk gleed de ronde, koperen schatkamer met een lichte schok weer tegen de betonnen muur.

De deur bevond zich juist tegenover de opening.

— Nu komt er een onaangenaam karweitje, jongens, want wij zullen alles wat daar binnen is, er uit moeten halen en drogen. Daar zal wel minstens een week mee gemoeid zijn.

De berekening van Raffles bleek juist te zijn geweest.

Met het leeghalen van de schatkamer, het schoonmaken van de inhoud, het drogen en opwrijven van de diamanten en andere juwelen gingen negen dagen heen.

Maar toen was de schatkamer van Lord Edward Lister ook weer tip-top in orde.

De hijskabel werd opgehaald totdat het uiteinde in de struiken verborgen was.

Alle sporen van het verblijf der drie avonturiers werden zorgvuldig uitgewist, en zestien dagen nadat zij op Diamant Eiland voet aan wal hadden gezet, scheepten de reizigers zich weer in.

Een volle dag later maakte de motorboot in de haven van Ramsgate vast.

HOOFDSTUK IV

EEN HUWELIJKSAANZOEK

De dag, volgende op zijn aankomst te Londen, waar hij pas laat in de nacht was aangekomen, was de oude Gaston, de trouwe kamerdienaar van

Lord Aberdeen wel een beetje verbaasd toen hij zijn baas ineens voor zich zag staan.

Hij was echter reeds zo zeer aan het

grillige bestaan van zijn zonderlinge broodheer gewend, dan dat zijn gelaat ook maar de geringste verwondering zou hebben getoond.

Hij vergenoegde er zich mee, te vragen of Zijne Lordschap een goede reis had gehad.

— Bedankt voor je belangstelling, zei Raffles, zoals je ziet, zijn wij veilig teruggekeerd. Is er tijdens mijn afwezigheid nog iets bijzonders gebeurd?

— Neen, mylord, zei de oude bediende; alleen mijnheer Rechid Bahri is hier drie malen geweest.

Raffles toonde zijn verbazing.

— Drie malen? herhaalde hij op vragende toon.

— Ja, mylord, en dat in de laatste twee dagen.

— Wat kwam hij doen?

— Hij vroeg of gij nog niet terug waart en of ik in het geheel geen bericht van u had.

— Anders niets?

— Anders niets, mylord.

Raffles slaakte een zucht van verlichting.

— Het is goed, Gaston, bedankt, hoor.

De oude bediende boog en verliet de kamer.

Zodra de deur achter hem dicht was, ging Raffles naar het telefoontoestel, draaide een nummer en vroeg met zijn heldere stem:

— Spreek ik met Rechid? Hier Aberdeen... Ik wilde je even mededelen, dat ik van mijn reis naar het vasteland ben teruggekeerd. Als je mij spreken wilt, ben ik tot je dienst... Ik hoorde dat je drie keer hier bent geweest. Alles is toch in orde met Sonja Bastides?... Het doet mij genoegen dit te horen... Kom maar zodra je kunt.

Raffles legde de hoorn neer.

Brand was het vertrek binnengetroden en had enkele woorden opgevangen.

— Verwacht je iemand? vroeg hij.

— Ja, Rechid Bahri.

— De jonge Armeniër?

— Juist. Hij moet hier tot drie keer toe zijn geweest in twee dagen tijds en heeft mij dus blijkbaar iets belang-

rijks mede te delen. Ik geloof, dat ik, voor we vertrokken, je verteld heb, dat ik hem verzocht had, de bewaking van Sonja Bastides op zich te nemen, en dat ik daarom zo gerust was aangaande haar lot.

— Ken je die Rechid Bahri reeds lang?

— Ik heb hem als knaap gekend; zijn vader was een goed vriend van mij gedurende de tijd die ik in de Kaukasus doorbracht en ook hier, toen de oude Bahri zijn zoon naar Engeland bracht, waar Rechid zijn opvoeding zou voltooien.

— Wat is hij voor een jongmens?

— Een welopgevoede, knappe flinke jongen, Charles, maar je hoeft niet jaloers te zijn, voegde hij er glimlachend aan toe, want je weet dat ik maar één ware vriend hier op aarde heb, die mijn gehele vertrouwen heeft, en die vriend heet Charles Brand.

— Dat weet ik, Edward, zei Brand en ik gun die Bahri jouw vriendschap graag.

— Ik heb juist hem de bescherming van Sonja Bastides opgedragen, omdat ik niet wist wie ik daar beter voor kon uitzoeken dan een harer landgenoten, zei Raffles.

Brand scheen iets te willen zeggen, maar bedacht zich.

De twee vrienden wilden juist de kamer verlaten, toen er geklopt werd en Gaston binnentrad.

— Bezoek, Gaston? vroeg Raffles.

— Daar is mijnheer Bahri, mylord. Hij verzoekt verlof u te mogen verwelkomen.

— Nu, hij is er al bijzonder vlug bij, riep Brand lachend. Ik laat je met hem alleen, Edward, misschien heeft hij je wel confidenties toe te vertrouwen.

Zonder Raffles' antwoord af te wachten verliet Brand het vertrek.

— Verzoek mijnheer Bahri hier te komen, Gaston, zo wendde Raffles zich tot de bediende.

— Very good, mylord, zei Gaston en liet even later de bezoeker binnen.

Rechid Bahri was een jongeman van een jaar of vijf en twintig, en vertoon-

de alle kenmerken van zijn ras.

Hij was groot, stevig en toch slank gebouwd, met grote donkere ogen, een flauw gebogen neus en dicht, ravenzwart enigszins krullend haar.

Hij was eenvoudig, maar keurig gekleed.

Zijn gehele optreden bewees, dat hij geruime tijd had omgegaan met Engelsen uit de hoogste stand.

Hij trad dadelijk met uitgestrekte hand op Raffles toe en zei met een diepe klankvolle stem:

— Sta mij toe, u van harte welkom te heten, mylord.

Zijn stem had een licht, niet onaangenaam buitenlands accent.

— Ik hoop dat de reis u goed is bevallen?

— Uitstekend, beste Rechid, antwoordde Raffles glimlachend. Hier is alles zeker in orde? Gij hebt toch, hoop ik, goed voor Sonja Bastides gezorgd.

De jonge Armeniër boog het hoofd, terwijl een blos in zijn wangen opsteeg.

Raffles keek hem verwonderd en enigszins ongerust aan.

— O zeker, mylord, kon Bahri er eindelijk uitbrengen; er is geen haar op haar hoofd gekrenkt. Ik weet welke gevaren haar bedreigden en ik heb haar niet uit het oog verloren. Bovendien had ik een detectivebureau opgedragen haar huis goed te bewaken. En toch...

Bahri voleindigde de zin niet.

De verwondering van Raffles steeg.

— Maar je hebt toch nog iets op het hart, niet waar, Rechid? Vertel mij eens wat er gaande is.

De jonge Armeniër scheen nog even te aarzelen, tot hij plotseling uitbarstte:

— Mylord, ik heb uw vertrouwen niet verdiend. Gij hadt mij dit niet moeten opdragen. Bedenk, dat zij een landgenote van mij is, ongelukkig, eenzaam, en allerliefst; ik heb mij zelf trachten te bedwingen, mylord, maar het was sterker dan ik, ik heb haar lief gekregen. Ik houd van Sonja met mijn gehele ziel en lichaam, en ik kom u smeken, u die haar enige vriend en beschermer zijt, geef mij haar tot vrouw.

Deze bekentenis trof Raffles meer, dan hij zich zelf bewust was. Hij legde Rechid de beide handen op de schouders, dwong hem achterover, keek hem diep in de ogen en vroeg:

— Hebt gij haar uw liefde bekend?

— Neen, mylord, dat heb ik niet gewaagd. Maar zij moet het aan mij hebben gezien, zij moet het aan de klank van mijn stem hebben gehoord, al trachtte ik het zoveel mogelijk te verbergen.

Raffles' handen gleden van zijn schouders.

— Ik had het moeten voorzien, mompelde de Grote Onbekende half voor zich heen. Twee jonge knappe mensen...

Toen vroeg hij luid:

— Maar als je nog niet eens zeker bent van haar wederliefde, hoe kun je mij dan om haar hand komen vragen?

— Zij moet mij haar liefde schenken mylord. Zij moet. Zonder haar kan ik niet leven.

Raffles zweeg even en vroeg.

— Waarom wendt gij u juist tot mij in deze ernstige kwestie?

— Vraagt gij dat nog? riep de jonge Armeniër uit. Haar vader, haar zuster, haar hele familie is uitgemoord. Haar huis is in vlammen opgegaan. Zij werd tot tweemaal toe door de Turken ontvoerd, en beide malen hebt gij haar leven en haar eer gered. Zijt gij dan niet de enige, die rechten op haar kunt laten gelden.

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op.

— Heeft Sonja u dat alles verteld?

— Ja, mylord.

— Heeft zij er niets meer aan toegevoegd?

— Niets, Mylord, antwoordde de jonge Armeniër enigszins verwonderd. Wat zou zij daaraan nog hebben moeten toevoegen?

Raffles draaide zich om.

Hij wilde de uitdrukking van vreugde en aandoening verbergen, die er over was uitgespreid.

Blijkbaar had Sonja Bastides, zijn beschermeling, met geen enkel woord gerept over het zonderlinge avontuur op Diamant Eiland en de eigenaardige

bezigheden van de man, die zij als Lord Aberdeen had leren kennen.

Toen hij zich weer tot zijn bezoeker wendde, had zijn gelaat zijn gewone uitdrukking herkregeu.

Hij greep de hand van de jonge Armeniër en zei:

— Luister eens, Rechid. Ik heb je al als knaap gekend, en je vader was een mijner beste vrienden. Ik heb je karakter leren kennen en ik weet zeker dat je de vrouw gelukkig zult maken die je hart en hand aanbiedt.

Hij zweeg en even vervolgde hij:

— Dat is echter niet voldoende. Bij een huwelijk zijn steeds twee partijen en je begrijpt wat ik daarmee zeggen wil. Als Sonja Bastides mij verzekert, dat ook zij je met lichaam en ziel is toegedaan, dan denk ik er niet aan mij tegen jullie huwelijk te verzetten. Integendeel, dan ben ik er van overtuigd dat zij geen beter echtgenoot zal kunnen vinden.

Rechid Bahri uitte een kreet van dankbaarheid en vreugde.

Hij stond op en zei:

— Dan is alles in orde, mylord. Ik weet zeker dat ik haar liefde zal verwerven. Beloof mij alleen dat gij mijn voorspraak zult zijn.

Raffles glimlachte.

— Ik zal haar zeggen dat gij student in de medicijnen zijt, dat gij u pas een maand geleden aan de universiteit hebt laten inschrijven, dus nog een lange studietijd voor u hebt, maar dat gij over een klein fortuin beschikt, en dat ik je in staat acht je na je eindexamen een goede positie te verwerven. Dat zal wel voldoende zijn, niet waar?

De jonge Armeniër drukte hem krachtig de hand.

— Als je dat doen wilt, mylord, dan zal ik u eeuwig dankbaar zijn.

Het scheen of er een floers voor de ogen van Raffles kwam.

Zijn stem klonk dof, toen hij zei:

— De eeuwigheid is zeer lang, Rechid. Een paar maanden dankbaarheid betekent onder ons, mensen, al zeer veel.

HOOFDSTUK V

BAXTER ZOEKT EEN HOTELDIEF

Diezelfde avond, terwijl de beide vrienden zich kleedden, ten einde zich naar de Windsor Club te begeven, waarvan Raffles vice-president was en waarvan de leden de terugkomst van Lord Aberdeen met ongeduld verbeidden, deelde Raffles met enkele woorden aan Brand mede wat de reden van het vroege bezoek van de jonge Armeniër was geweest.

— Rechid Bahri heeft mij bekend, Sonja Bastides lief te hebben en met haar te willen trouwen, zei hij. En als het van mij afhangt, dan worden zij een gelukkig paar. Hij is een gentleman en zij verdient een echtgenoot als hij.

Brand keek zijn vriend strak aan.

— Heeft hij haar reeds ten huwelijk gevraagd? vroeg hij.

— Neen. Hij wil eerst zeker zijn van

haar liefde voor hem.

— Dan zal zij zijn aanzoek afslaan, zei Brand kortaf.

Raffles keek zijn vriend verwonderd aan.

— Waarom denk je dat? vroeg hij. Hij bezit alles, wat een vrouw kan bekoren. Hij is knap, jong en zijn kennis zal hem vroeg of laat een goede positie doen verwerven.

— En toch zal zij hem weigeren, hield Brand vol.

Raffles haalde de schouders op.

— Je doet net, alsof je dat zeker weet, zei hij. Je hebt toch niet in haar hart gelezen? Ik kan niet inzien, waarom zij hem zou afwijzen.

— Je zult het misschien gauw genoeg merken, was alles wat Brand antwoordde.

Buiten wachtte Henderson met de

auto.

Zij stapten in en binnen enkele minuten was de weg naar het clubgebouw in de Oxfordstreet afgelegd.

De grote conversatiezaal was bijna geheel gevuld met leden van de beroemde club, die zeer op de aanwezigheid van hun vicepresident gesteld waren.

Toen Raffles en Brand binnentraden, kwamen velen Lord Aberdeen tegemoet en een poos gonsde een luid stemmen-geroezemoes door de zaal.

Alle leden informeerden naar de gezondheidstoestand van de vice-president en wilden weten, wat hem op het vasteland wedervaren was.

Het duurde enige tijd voor Raffles zich naar zijn gewone plaats achter de leestafel in het midden van het vertrek kon begeven.

Toen hij zijn scherpe blikken in het rond liet waren, bleven zij rusten op een grote, dikke man met rosblond haar dat op de kruim reeds bedenkelijk begon te dunnen en een volle baard, die met zorg onderhouden was.

Hij had een opgezet, bolbleek gelaat, dat echter dikwijls vuurrood werd, als de man zich ergens over opwond, hetgeen herhaaldelijk geschiedde.

Die man was Phileas Baxter, hoofdinspecteur van Scotland Yard.

Een eigenaardig lachje speelde om de lippen van de Grote Onbekende toen hij zich tot Baxter richtte met de woorden:

— Ik hoop, dat gij tijdens mijn afwezigheid goede resultaten hebt bereikt in uw werk, inspecteur.

De hoofdinspecteur wreef zijn dikke handen over elkaar en scheen even te aarzelen voor hij antwoordde:

— Ik heb niet te klagen, mylord. Wij hebben een paar beruchte inbrekers weten te arresteren, en ook zijn wij eindelijk de bedrijver op het spoor gekomen van de moord op de bankier Williams, aan het Leicester Square. Ik verwacht elk ogenblik het bericht van zijn arrestatie. Ja, de Londense politie zit niet stil.

— Dat weet ik, mijnheer Baxter, zei Raffles met een glimlach.

— Wij hebben weer een nieuwe val

uitgezet, vervolgde Baxter. Gij moet weten, mylord, dat wij door de Franse politie ingelicht zijn over de waarschijnlijke komst van een beruchte hoteldief. Onze Franse collega's verzekeren, dat hij een van de brutaalste en behendigste hoteldieven is, waar zij ooit mee te maken hebben gehad. Tweemaal hebben zij hem bijna te pakken gehad, maar hij wist op het uiterste ogenblik nog te ontsnappen.

— Wat is hij voor een landsman? vroeg Brand.

— Dat staat niet vast, een Pool, een Hongaar, een Serviër of iets dergelijks. Hij moet echter verschillende talen spreken, en ook het Engels, met een nauwelijks hoorbaar accent.

— En hoe denkt gij hem te pakken te krijgen, mijnheer Baxter? vroeg Brand nieuwsgierig.

Hebt gij uw maatregelen reeds genomen?

— Daar kunt gij van verzekerd zijn. Ik heb onze beste rechercheurs en detectieven, onder andere James Sullivan en Miss Dorrit Evans, twee onzer beste beambten aan het werk gezet, en zij hebben mij verzekerd dat zij niet zullen rusten voordat die vent onschadelijk is gemaakt.

— Dan blijft mij niets anders over dan u geluk te wensen met uw pogingen, mijnheer Baxter, zei Raffles. Ik zou er trots op zijn als onze politie er in slaagde de dief te arresteren.

— Het zal moeilijk genoeg zijn bekende Baxter. De man is zeer sluw en men zou zweren dat hij een echte graaf of baron is. Soms reist hij met een vrouw, zijn medeplichtige, en soms laat hij zich vergezellen door een zogenaamde bediende. Het is voor ons ook lastig dat hij zich zo goed weet te vermommen en telkens onder een andere gedaante verschijnt.

Nadat men nog een poosje had doorgepraat over de kansen om de hoteldief te grijpen, stonden Raffles en Brand op om zich naar de biljartzaal te begeven.

Voor zij deze echter bereikten, ging de deur open en trad Rechid Bahri binnen.

Hij scheen even rond te zoeken en kwam, toen hij Raffles in het oog kreeg, snel op hem toe.

Het gelaat van de jonge Armeniër was bleek en zijn ogen stonden dof.

Hij greep de hand van Raffles met trillende vingers, keek even om zich heen, of iemand hen kon horen en zei toen op gedempte toon:

— Het is met mij gedaan, mylord.

— Wat is er dan? vroeg Raffles ongerust.

— Ik heb met Sonja Bastides openhartig gesproken en mijn hart aan haar voeten gelegd, maar zij weigert.

Raffles deed een stap achteruit en keek de jonge Armeniër onderzoekend aan.

— Zijt gij vandaag bij haar geweest?

— Ik kom nu net van haar vandaan, mylord.

— En heeft zij gezegd, dat zij u niet liefhad?

— Zij zei dat zij mij graag mocht en dat zij steeds een goede vriendin voor mij zou zijn, zei Rechid op bittere toon. Ik heb haar gezegd, dat ik haar daarvoor dankbaar was, maar dat het niet genoeg was. Ik zei haar dat zonder haar het leven voor mij geen waarde had; het scheen echter alles geen indruk op haar te maken. Ik heb aangedrongen en haar gevraagd of zij wellicht een ander liefhad. Dat had ik niet moeten doen, mylord. Mijn vraag scheen haar veel pijn te doen. Zij zei dat ik daar volstrekt niet over spreken mocht en verzocht mij dringend haar te verlaten. Zeg mij mylord, wat moet ik nu doen? Ik kan haar niet missen.

Raffles zweeg en staaarde naar de grond.

Toen haalde hij de schouders op en zei op doffe toon:

— Dit is iets, waarin ik u niet raden kan, Rechid. Ik ben bij haar geweest en heb over deze kwestie gesproken.

— En hebt gij in het geheel niet kunnen merken of ik haar onverschillig ben of niet? Vergeef mij mylord, wanneer ik aandring, maar het geldt hier voor mij een levenskwestie.

— Zij stelt zeer veel belang in u en

ik weet zeker, dat gij haar niet geheel en al onverschillig zijt.

De jonge man onderdrukte een zucht en fluisterde:

— Dan is misschien nog niet alles verloren, mylord. Ik smeeek u, help mij. Ik weet niet wat ik zou moeten beginnen als zij onvermurwbaar bleef.

Raffles legde hem de hand op de schouder.

— Ik zal morgen nog eens naar haar toegaan, zei hij. Vlei u echter vooral niet met een hoopvolle verwachting die misschien niet verwezenlijkt zal worden. Ik weet niet of het wel goed is, dat je mij deze taak oplegt. Ik beloof je echter, dat ik mijn best zal doen.

— Dank u, mylord, zei de jonge Armeniër, met een hoopvolle blik.

Raffles haalde een klein notitieboekje uit zijn zak en bladerde er even in.

— Mijnheer Brand en ik zijn voor morgen uitgenodigd op een cocktail party bij Lady Hotchkiss in het Brampton Hotel. Vergis ik mij of behoort gij ook onder de gasten?

— De gravin heeft mij de eer aangedaan, mij persoonlijk te inviteren, maar ik ben er zeker van dat ik dat voor een groot deel te danken heb aan het feit dat gij u voor mij interesseert.

— Gaat gij er heen?

— Dat was ik van plan, maar ik moet u bekennen, dat ik mij absoluut niet in de goede stemming voel om naar dergelijke feestelijke bijeenkomsten te gaan.

— Ik zou het toch maar doen, meende Raffles glimlachend. Het is goed om uw gedachten wat te verzetten en misschien kan ik je wel een goede tijding mededelen.

Een hoopvolle trek verscheen op het knappe gelaat van de jonge Armeniër.

— Zelfs al zoudt gij mij maar de geringste kans geven, mylord, dan nog zou ik morgen naar het Bramptonhotel gaan.

Hij drukte Raffles krachtig de hand en nam afscheid.

Raffles en Brand vervolgden hun weg naar de biljartzaal.

Toen zij beiden voor de glazen kast stonden, om daaruit hun keu te halen,

vroeg Brand op zachte toon:

— Heb ik het je niet gezegd?

— Wat bedoel je?

— Dat zij zijn aanzoek zou afslaan.

— Ja, dat hebt je inderdaad gezegd, zei Raffles enigszins verbaasd. Je schijnt meer te weten dan ik. Kun je me misschien ook zeggen, wat de re-

den van haar weigering is? Of is dat een geheim?

— Het geheim is het niet bepaald, maar ik kan alleen zeggen, dat haar hart naar een andere man uitgaat. Hierop greep Brand zijn keu en begon de pomerans verwoed met krijt te besmeren.

HOOFDSTUK VI

DE COCKTAILPARTY IN HET BRAMPTON HOTEL

De volgende namiddag omstreeks drie uur, liet Raffles zich door Henderson per auto naar het huis brengen, hetwelk hij voor zijn Armeense beschermeling, Sonja Bastides, die hij tweemaal uit de handen der Turken had gered, had gehuurd en in laten richten.

Zij woonde daar thans met een dame van gezelschap, haar trouwe Armeense dienstmaagd, Nyrza en twee volkomen betrouwbare bedienden.

Raffles liet door Henderson zijn kaartje afgeven aan de oude knecht met spierwit haar, die de deur opende.

Enkele ogenblikken later stond Raffles voor zijn liefvallige protégée.

Zij droeg een mooie japon, half Europees, half Oosters, die haar voortreffelijk kleedde, en haar figuur op het voordeligst liet uitkomen.

Zij ontving Raffles in haar boudoir dat volgens haar eigen aanwijzingen geheel was ingericht, zoals zij het in het huis van haar vader aan de Zwarte Zee gewend was geweest.

Er stonden een stuk of drie brede rustbanken, waarover prachtige Smyrnakleden waren gespreid, die bedekt waren met grote, zachte kussens, overtrokken met pastelkleurige zijde.

Op de vloer lag een Bochara karpel en enkele kleinere kleedies met Afghaans patroon.

Hier en daar stonden kleine lage tafeltjes van dof gepolijst ebbenhout, ingelegd met paarlemoer en ivoor, terwijl in het midden van de zoldering een koperen lamp hing, versierd met ge-

kleurd glas. Het geheel ademde een warme, intieme sfeer.

Sonja Bastides ontving Raffles met uitgestoken handen en een betoverende glimlach op haar zacht blozend gelaat.

— Wat verheugt het mij, Mylord, dat gij mij komt bezoeken.

— Ik hoop, dat gij mij zult excuseren, dat ik u reeds nu opnieuw bezoek, maar het geldt een ernstige zaak, want ik geloof dat het zieleleven van een mens er mee gemoeid is.

Sonja Bastides scheen een vaag vermoeden te krijgen van Raffles' bedoeling.

Haar stem beefde een weinig, toen zij op zachte toon vroeg:

— Wiens zieleleven loopt gevaar, mylord?

— Ik geloof dat gij wel vermoedt, wie ik op het oog heb. Het geldt namelijk Rechid Bahri.

Even heerste er zwijgen in het vertrek.

Sonja Bastides speelde met het snoer jaspiskralen dat om haar hals lag en staarde strak voor zich uit.

Raffles trad op haar toe en nam een van haar handen.

— Luister eens naar mij, Sonja, begon hij. Ik weet wel dat men het hart van een vrouw niet kan en mag dwingen, maar hier geldt het een jongeman in wie ik zeer veel belang stel en wiens vader tot mijn beste vrienden heeft behoord. Ik zou hem zo gaarne gelukkig willen zien.

Laat ik maar rustig spreken: hij is dodelijk verliefd op u en zweert dat

hij zonder u niet leven kan.

Raffles keek zijn beschermelinge enige ogenblikken ernstig aan en vervolgde:

— Gedurende mijn afwezigheid heeft Rechid u beter bewaakt dan ik het had kunnen doen. Hij is moedig, hij is jong, hij is knap, hij heeft goed verstand, zodat zijn toekomst verzekerd is, kortom, als ik uw vader was, en ik zou het bijna kunnen zijn, dan zou ik niet weten aan wie ik u met een geruster hart zou kunnen toevertrouwen.

De jonge Armeense wierp Raffles een snelle en enigszins ondeugende blik toe.

— Gij mijn vader? zei zij half lachend. Gij drijft er de spot mee, mylord, gij kunt nauwelijks veertig jaar zijn.

— Ik ben de vier kruisjes gepasseerd Sonja, zei Raffles ernstig.

— En ik ben reeds vijf-en-twintig, dat moogt gij gerust weten, riep Sonja uit. Het verschil is te klein voor uw vaderschap.

— Wij dwalen van ons onderwerp af, zei Raffles enigszins ongeduldig. Rechid heeft u zijn liefde bekend, maar gij hebt hem geweigerd. Daar moet een reden voor zijn.

Sonja Bastides wierp Raffles een bijna smekende blik toe, en schudde het hoofd.

— Wij vrouwen, zei zij, kunnen vaak geen reden opgeven voor onze voorkeur, of voor onze tegenzin.

Ik mag Rechid graag, maar hij is nu eenmaal niet het ideaal van een man zoals ik mij dat steeds voor ogen heb gehad.

Raffles beet zich op de lippen en kwam dicht voor de jonge Armeense staan, keek haar in de ogen en vroeg:

— Is er misschien een ander? Ik weet dat ik misschien niet het recht heb om die vraag te stellen, maar ik beschouw u als mijn dochter, of als mijn zuster, als gij dat liever wilt horen.

Sonja was bij deze vraag bleek geworden en haar ogen hadden een zonderlinge glans.

— Zijt gij boos, omdat ik u dat vroeg

Sonja? vroeg Raffles.

— Neen heer, gij weet dat gij mij alles moogt vragen. Ik heb geen geheimen voor u, of... ja toch... misschien een.

— En dat betreft die ander?

Sonja Bastides knikte bevestigend zonder te antwoorden.

— Dan heb ik hier niets meer te doen, zei Raffles op gedempte toon. Ik hoop uit de grond van mijn hart, dat die andere uw liefde waardig is.

— O ja, dat is hij zeker, zei zij, maar tevens kleurde een vlammeend rood de wangen van de jonge vrouw, en er verscheen een smartelijke trek om haar lippen.

Zij boog het hoofd, en twee heldere tranen gleden langzaam over haar wangen.

Raffles greep haar hand.

— Vergeef mij, Sonja, zei hij op zachte toon, ik wilde je geen pijn doen, maar ik moet je verzoeken, bedenk je nog eens. Rechid Bahri is je liefde ten volle waard. Je bent te jong en te lief om aan een onbeantwoorde liefde ten gronde te gaan.

Hij drukte haar de hand en hernam:

— Geloof me, Sonja, ga met je hart te rade en dan weet ik zeker dat je hem zou leren liefhebben. Vanavond spreek ik Rechid, mag ik hem enige hoop geven.

— Zeg hem dan... zeg hem dan... dat... misschien later...

Sonja kon de zin niet voltooien.

Zij snelde snikkend het vertrek uit, met het gelaat in de handen.

Raffles keek haar ernstig na.

Toen nam hij zijn hoed en verliet zuchtend het vertrek.

— Die vrouwen toch... zij zijn en blijven een vat vol raadsele, mompelde hij in zich zelf, toen hij in zijn auto stapte.

* * *

Het was bijna half tien in de avond, toen Raffles en Brand zich naar het Brampton Hotel lieten brengen, in een der zalen waarvan, de cocktail party gegeven werd van Lady Hotchkiss, ter ere van de verjaardag van haar ouderloze nicht.

Zij had dit kleine, deftige hotel gekozen, omdat er levende beelden zouden worden vertoond, waartoe in haar eigen woning geen gelegenheid was.

Er waren reeds vele gasten aanwezig toen Raffles en Brand de helder verlichte zaal binnentraden.

De gastvrouw een oude, eerwaardige dame met grijs haar, liep op dit ogenblik aan de arm van Phileas Baxter door de zaal.

De hoofdinspecteur voelde zich zeer vereerd door deze onderscheiding en schreed trots als een pauw over het glanzende parket.

Maar toch scheen zijn aandacht niet geheel bij zijn dame te zijn.

Nu en dan dwaalden zijn ogen zoekend door de zaal, en bleven dan gevestigd op de brede portière, die de grote dubbele deuren afsloot, welke op de gang uitkwamen.

Nadat Raffles en Brand hun opwachting bij de gastvrouw en haar nicht hadden gemaakt, liepen zij de zaal door, om naar Rechid Bahri te zoeken.

Het duurde niet lang of zij vonden de jonge Armeniër voor het buffet, waar hij met enige vrienden in gesprek was.

Zodra Rechid hem had gezien, kwam hij snel op Raffles toe, trok hem ter zijde en vroeg, terwijl zijn ogen van opwinding schitterden:

— Welnu, mylord, zijt gij bij haar geweest?

— Ja, Rechid, in de namiddag.

— En, blijft zij bij haar weigering?

— Ik geloof dat haar besluit niet meer zo onwrikbaar vaststaat als gisteren.

De jonge Armeniër onderdrukte een kreet van vreugde.

— Zij geeft mij dus hoop? vroeg hij.

— Dat wil zeggen, zij wil u niet alle hoop ontnemen. Daarin ligt enig verschil.

— Het is bijna hetzelfde, mylord, riep de jonge Armeniër opgewonden uit. Nu ik niet alle hoop behoef op te geven, zal ik haar wel weten te overtuigen van mijn eerlijke bedoelingen en zal ik haar liefde weten te verwerven.

— Ik hoop het voor u, zei Raffles

ernstig. Gij beiden zijt het waard, dat gij gelukkig wordt. Maar ik geloof, dat men aanstalten maakt, om te beginnen met de levende beelden. Men heeft mij er veel goeds van verteld. Laten wij zorgen, een goede plaats te krijgen. Later spreken wij nog wel eens over die voor u zo belangrijke kwestie, Rechid.

Aan een der einden van de zaal bevond zich een estrade, een soort toneel, afgesloten door gordijnen van bronskleurig fluweel, waarop de levende beelden zouden worden vertoond.

Raffles en zijn beide metgezellen gaven zich daarheen met het doel een geschikte plaats op te zoeken, maar dat bleek minder gemakkelijk dan zij dachten, want de weinige rijen stoelen waren reeds geheel door de dames en enkele heren bezet, zodat de anderen zich met een staanplaats moesten vergenoegen.

Langzamerhand drongen de aanwezigen zich oopen, teneinde zo dicht mogelijk bij het toneel te komen.

De lichten werden gedoofd en de gordijnen gingen uiteen.

Een gemurmel van verrassing ging door de zaal.

Want hetgeen de gasten te aanschouwen kregen, was heel iets anders dan zij verwachtten, en onder de naam: «Diana op de Jacht», welke op het fraai gedrukte programma stond vermeld.

Op het toneel stonden vier goed gewapende rechercheurs, die misschien wel op jacht waren, maar al zeer weinig geleken op de bevallige Godin van het edele jachtvermaak.

Men dacht eerst aan een grap en er werd hier en daar gegiecheld.

Het bleek echter al spoedig dat er niets te lachen viel.

Een der vier mannen trad naar voren.

Het was James Sullivan, een der beste detectives van Scotland Yard.

Zijn heldere stem klonk tot in de verste hoeken van de zaal, en zijn donkere ogen schitterden, toen hij riep:

— Het spijt mij, dames en heren, dat ik op deze wijze uw feestvreugde moet storen, maar mijn plicht gebiedt

het. Ik ben genoodzaakt, u te verzoeken, deze zaal niet te verlaten zonder mijn toestemming. Het zou u trouwens onmogelijk zijn, daar alle uitgangen bewaakt worden.

Een ogenblik kon men in waarheid een speld horen vallen.

Toen riep een der gasten toornig uit:

— Wat moet dit betekenen?

— Dat zult gij aanstonds vernemen, antwoordde Sullivan. Er moet zich hier in de zaal iemand bevinden, naar wie de politie al enige tijd zoekt, namelijk een bekend hoteldief. Er worden in dit hotel een aantal voorwerpen van waarde vermist, en het zou mij niet verwonderen, als er zich onder u bevinden, die zullen ontdekken, dat zij een of ander sieraad missen.

Aanstonds hoorde men nu van verschillende kanten kreten van schrik en ontsteltenis opgaan.

— Ik ben mijn horloge kwijt.

— Ik mis mijn parelen manchetknoopjes.

— Ik kan mijn diamanten broche niet vinden.

— Dat vermoedde ik wel, klonk de rustige stem van Sullivan boven het rumoer uit.

— Maar dan moet de dief hier in de zaal zijn, riep iemand.

— Dat is best mogelijk, gaf Sullivan toe. Daarom juist ben ik hier en daarom zal ik de heren en tot mijn spijt ook de dames moeten verzoeken, zich te laten fouilleren. In de kleine zaal hiernaast bevindt zich daartoe een vrouwelijke detective. De dames zullen wel zo goed zijn, zich daarheen te begeven.

Morrend maar onderworpen volgden de dames het bevel op.

Zij wierpen elkander onderzoekende en argwanende blikken toe.

De heren bleven alleen achter.

Zij werden als het ware als schapen in een der hoeken gedreven, waar hun kleding vlug en handig werd onderzocht door een reusachtige detective.

Alle zakken werden met een vlugge beweging omgekeerd, waarna de onderzochte zich kon verwijderen.

Eindelijk waren er nog een stuk of

tien gasten over, en de spanning steeg met de minuut.

Toen trad Rechid Bahri uit eigen beweging op Sullivan toe en zei lachend:

— Alstublieft, keer me maar ten ondersteboven.

Sullivan ging niet op de scherts in en begon zwijgend zijn zakken te onderzoeken.

Toen hij zijn hand in een van de zakken in de rokpanden stak, verscheen er een zegevierende uitdrukking op zijn gelaat.

— Hubbard, kom eens hier, zo beval hij een der naast hem staande politie-beambten, en houd je zakdoek eens op.

Hubbard haalde een grote niet al te schone zakdoek te voorschijn en spreidde deze op een tafeltje uit.

De gesloten hand van Sullivan kwam uit de rokzak te voorschijn, en werd boven de zakdoek geopend en een aantal horloges, doekspelden en ringen kwamen te voorschijn.

De jonge Armeniër stond onbeweeglijk als een standbeeld toe te kijken.

Al het bloed was uit zijn gelaat geweken, en zijn ogen staarden met een krankzinnige uitdrukking naar de sieraden.

Het was doodstil in de zaal.

Sullivan trad opnieuw op hem toe en stak nogmaals zijn hand in de achterzak, die hij zoëven doorzocht had en haalde er nog enige kostbare voorwerpen uit.

— Herkent een van de dames of heren, die hier aanwezig zijn, misschien een dezer voorwerpen? vroeg Sullivan.

Een paar dames en heren kwamen naderbij.

— Ja, dat is mijn horloge.

— Ja, dat is mijn breloque.

— En dat is mijn armband.

Rechid Bahri kwam wankelend een stap nader.

Zijn stem had alle klank verloren toen hij op hese toon vroeg:

— Wat moet dat betekenen?

— Dat betekent, mijnheer, dat ik genoodzaakt zal zijn u te arresteren, antwoordde Sullivan.

Het bewijs is overstelpend. Gij zijt

de hoteldief, naar wie wij reeds zolang zoeken.

De Armeniër wierp een hulpeloze blik om zich heen.

Maar bijna overal ontmoette hij onverschillige of vijandelijke blikken.

Een gelaat echter was er, waarop hij niets dan medelijden en warme sympathie ontdekte.

Dat was het gelaat van zijn beschermer, Lord Aberdeen.

De jonge Armeniër kon zich niet meer beheersen.

Hij snelde naar Raffles, greep hem bij de arm en riep:

— Gij gelooft toch niet dat ik schuldig ben?

Raffles legde hem kalmerend de hand op het hoofd.

— Eerder zou ik geloven dat ik zelf schuldig ben, beste Rechid, zei hij. Hier moet natuurlijk een misverstand in het spel zijn.

Raffles wendde zich tot inspecteur Sullivan en zei op rustige toon:

— Inspecteur, ik verzeker u dat hier een vergissing bestaat. Ik sta volkomen borg voor de eerlijkheid van deze man. Hij behoort tot mijn vrienden.

Sullivan maakte een afwijzend gebaar:

— Het spijt mij, mylord, maar ik moet mijn plicht doen. Hier zijn een aantal heren bijeen, die duidelijk gezien hebben, dat ik een handvol gestolen voorwerpen uit de zakken van deze heer heb gehaald. Die voorwerpen zijn nog geen half uur geleden aan de gasten van Lady Hotchkiss ontstolen. Dat de dief zich bij u heeft ingedrongen, wil ik graag geloven. Hij staat bekend als een zeer sluw persoon, die zich zelfs onder de hoge adel vrienden heeft weten te maken.

Ik wil hem echter nog een kans geven, mylord, zei hij. Als gij mij verzekeren kunt, dat hij reeds enige jaren achtereen in Londen heeft gewoond, dat gij hem al die tijd van zeer nabij ge-

kend hebt, en borg voor hem wilt staan, dan...

Raffles schudde het hoofd.

— Neen, inspecteur, dat kan ik niet. Hij is pas een maand geleden naar Londen gekomen en woonde tot die tijd te Erzeroem. Toen hij hier arriveerde heb ik mij zijn lot aangetrokken.

Sullivan luisterde tot Raffles had uitgesproken en schudde toen het hoofd.

— Het spijt mij, mylord, zei hij maar ik moet mijn plicht doen en deze jongeman als een verdachte hoteldief arresteren.

— Hubbard, riep hij toen, zeg aan Miss Smith, dat de dames vrij uitgaan en kunnen terugkomen.

Hubbard deed wat hem verzocht was en klopte op de deur van de zijkamer, waar de dames werden gefouilleerd. Het duurde een poos voor de deur werd geopend en toen dit eindelijk gebeurde, bleek het dat enkele dames en meisjes niet veel meer aan het lijf hadden dan zij blijkbaar in allerijl hadden aangehouden.

Toen zij echter vernamen, dat het onderzoek was gesloten, werden de desous gauw gecompleteerd en kwamen zij lachend en snaterend de salon weer binnen.

Gedurende het geroezemoes der stemmen dat nu volgde, wendde Raffles zich tot Sullivan en vroeg:

— Wilt gij mij toestaan nog een paar woorden met uw arrestant te wisselen?

— Dat moegt gij doen, mylord, maar ik moet u verzoeken het kort te maken.

Raffles nam de hand van de jonge Armeniër in de zijne en drukte deze krachtig.

— Gij gaat nu een paar onaangename dagen tegemoet, zei hij, maar ik verzeker u dat ik het er niet bij zal laten. De beschuldiging is te dwaas. Gij kunt op mij rekenen, Rechid; ik zal niet rusten voor dit dwaze misverstand is opgehelderd. Wees kalm en laat alles maar aan mij over.

HOOFDSTUK VII

OP HET TERREIN VAN DE MISDAAD

Zodra Rechid Bahri door de politie was weggeleid, lieten Raffles en Brand de auto voorkomen.

Zij stapten in en Henderson bracht hen vlug naar het huis in de Cromwellstreet, waar zij omstreeks elf uur aankwamen.

In zijn werkkamer gekomen, begon Raffles met grote stappen het vertrek op en neer te lopen.

Charles volgde hem zwijgend met de blik.

Naar wat hij zich door Raffles had laten vertellen over de levensloop van de jonge Armeniër, stond het ook voor hem vast dat deze volkomen onschuldig moest zijn.

Maar... hoe kwamen dan die kostbaarheden in zijn zak?

Eindelijk bleef Raffles voor zijn vriend staan, keek hem strak aan en vroeg op de man af:

— Geloof jij dat Rechid Bahri schuldig is?

— Ik acht het zeer onwaarschijnlijk.

— Onwaarschijnlijk? Het is absoluut onmogelijk.

— Maar, die gestolen voorwerpen in zijn zak?

— Ja, daar draait natuurlijk alles om. Die kostbaarheden zijn natuurlijk niet vanzelf in zijn zak gekomen. Iemand moet ze daar in hebben gestopt. Dus de strigente vraag is: Wie kan dat geweest zijn? Natuurlijk niemand anders dan de hoteldief zelf of een medeplichtige.

— Accoord, maar waarom heeft die dief dan juist de Armeniër uitgekozen?

— Ik denk dat er geen sprake is van uitkiezen. Toen de gordijnen op het toneel vaneen gingen en de politiebeamten verschenen, heeft de dief, nadat hij reeds zijn slag had geslagen, onmiddellijk het gevaar begrepen waarin hij verkeerde en zijn buit weggemoffeld in de zakken van de eerste de beste, die het dichtst bij hem stond. Het ongeluk

heeft gewild dat dit Rechid Bahri was.

— Alles goed en wel, maar met die verklaring zul je bij Sullivan wel niet aan boord behoeven te komen.

— Dat spreekt van zelf, riep Raffles uit. Hij is een detective van de oude school. Hij houdt alleen rekening met wat zijn ogen zien, en de rest laat hem koud. Bahri had de vermiste dingen in zijn zak, dus Bahri moet de schulddige zijn.

— Je moet toegeven dat de omstandigheden sterk tegen hem spreken, meende Brand. Een maand geleden was er hier van de Armeniër nog niets bekend. Hij is een vreemdeling, hij heeft hier geen connecties behalve jou, hij heeft zich als student nog niet laten inschrijven daar de nieuwe cursus pas over een maand begint, men vindt een hoeveelheid gestolen fraaïgheden in zijn zak, kortom alles pleit tegen hem.

— Je kunt gelijk hebben, bromde Raffles. Maar hoe dan ook, ik zal die Sullivan spoedig tonen dat hij een onvergeeflijke flater heeft begaan.

— Hoe moeten wij dat doen?

— Het enige wat er te doen is: de ware hoteldief opsporen.

— Kan ik je daarbij helpen?

— Ik verlang niets liever, riep Raffles oprecht gemeend uit. Het doet mij genoegen dat je blijkbaar evengoed inziet als ik dat het dwaasheid is. Rechid Bahri ook maar een seconde te verdenken.

— Daar heb ik ook geen ogenblik aan gedacht.

— Laten wij dan maar aanstonds aan het werk gaan. Om te beginnen: wil je Sonja een briefje schrijven, zodat zij het bericht niet het eerst uit de krant hoort.

Brand ging aan zijn schrijftafel zitten, zette in enkele woorden de zaak uiteen en liet het briefje door Henderson met de auto naar het huis van Sonja Bastides brengen.

Raffles zat met de kin in de hand voor zich uit te staren, blijkbaar na te denken over zijn veldtochtplan.

Toen hief hij snel het hoofd op en zei:

— Het is voor alles noodzakelijk dat wij onze intrek nemen in het Brampton hotel, en daar ons hoofdkwartier opslaan, en de gérant vragen ons te helpen.

— Zou hij daartoe bereid zijn? vroeg Brand.

— Dat zal wel. Er is voor hem toch ook alles aan gelegen dat de zaak wordt opgehelderd en dat men eindelijk die brutale internationale hoteldief in handen krijgt.

— Moeten wij ons verkleeden?

— Voorlopig niet. De hotelier zal zich wel kunnen begrijpen dat ik als vriend van de verdachte alles in het werk wil stellen om hem op vrije voeten te krijgen.

— Ik zal Gaston vragen een paar valiezen met toiletgerief en zo voor ons in te pakken, dan kunnen wij die meenemen, als wij daar blijven overnachten.

Hij belde en gaf de oude Gaston de nodige instructie.

Toen de oude man het vertrek verlaten had, vroeg Brand:

— Zou de ware dief onder de gasten hebben gescholen?

— Dat komt mij niet waarschijnlijk voor. Natuurlijk heeft Lady Hotchkiss zelf het lijstje van haar invités opemaakt en je kunt je wel voorstellen, dat zij op zulk een intieme cocktail-party slechts personen heeft uitgenodigd, die zij zelf goed kent of die door haar vrienden zijn geïntroduceerd.

— Aangenomen, maar bij die introduce's zouden er toch personen kunnen geweest zijn, die zij zelden of nooit heeft gezien.

Bovendien is het volstrekt niet onmogelijk, dat iemand, die in het geheel niet was uitgenodigd, zich onder de gasten heeft gemengd.

Raffles knikte bevestigend.

— Je roert daar het kardinale punt aan, zei hij. Dat is inderdaad mogelijk, maar in dat geval komt het mij logisch

voor, dat de man of de vrouw die dit deed in het hotel verblijft houdt, zodat het hem of haar gemakkelijk valt, zonder opzien te wekken door het hotel te lopen. Ik geloof dan ook dat de dader zich waarschijnlijk onder de hotelgasten bevindt en dat wij in die richting het eerst ons onderzoek moeten beginnen.

— Bevindt? vroeg Brand verbaasd. Geloof je dan dat hij niet aanstonds de plaat zal hebben gepoetst?

— Waarom zou hij dat gedaan hebben? hernam Raffles. Daardoor zou hij argwaan hebben kunnen opwekken. Er is nu een verdachte gearresteerd en hij begrijpt heel goed, dat hij de eerste dagen althans volkomen veilig is. Vergeet verder niet, dat de gestolen voorwerpen weer in het bezit zijn van de eigenaars en misschien wil hij nog een kansje wagen.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt en Gaston trad binnen.

— De valiezen zijn gepakt, mylord.

— Dank je Gaston. Is Henderson al terug?

— Nog niet, mylord.

— Hij moet de auto niet in de garage zetten, maar op ons wachten; wij gaan naar het Bramptonhotel terug.

— Very good, mylord, zei de oude bediende en verliet het vertrek.

Tien minuten later was Henderson van zijn boodschap terug.

De valiezen werden in de bagageruimte van de auto gebracht.

Alvorens in te stappen vroeg Raffles:

— Heb je het briefje aan een van de bedienden gegeven, James?

— Miss Bastides las het zelf, mylord. Zij passeerde toevallig door de vestibule toen ik aanbelde. Zij wilde ook dat ik wachtte tot zij het gelezen had.

— Zo? En wat zei zij wel? vroeg Raffles.

— Zij scheen nogal te schrikken, mylord en verzocht mij u namens haar mede te delen, dat zij zou bidden voor het welslagen van uw plannen.

— Dat klinkt al beter dan vanmiddag, bromde Raffles voor zich heen.

— En verder zei zij nog dat zij u spoedig zou schrijven, mylord.

— Dank je, James. Breng ons nu maar zo gauw mogelijk naar het Brampton hotel. Daarna zal ik je vandaag wel niet meer nodig hebben, maar het is niet onmogelijk, dat ik je misschien van nacht opbel.

— Mylord kan steeds over mij beschikken, zei de chauffeur.

Een kwartier later stonden de twee vrienden in het privékantoor van de gérant, die een dubbelganger van de bekende Staatsman Gladstone had kunnen zijn.

Zelfs de vadermoorders ontbraken niet.

— Geachte heer, begon Raffles glimlachend, het zal u misschien verwonderen dat wij u zo laat in de avond onder vier, of beter gezegd zes ogen wenssen te spreken. Het betreft echter een ernstige zaak. Mijn naam is William Aberdeen en dit is mijn vriend en medewerker, Mijnheer Charles Brand.

De gérant stond uit zijn stoel op en maakte een lichte buiging.

— Wij komen bij u in verband met hetgeen hedenavond in een van de zalen van uw hotel is voorgevallen.

— Ik begrijp wat u bedoelt. Het is een hoogst onaangenaam geval, mylord. Iets, dat de goede naam van mijn hotel groot nadeel kan berokkenen.

— Dat kan het zeker, mijnheer, en des te eerder, omdat de politie een onschuldige gearresteerd heeft.

De hotelhouder keek zijn bezoekers beurtelings met open mond aan.

— Een onschuldige, zegt gij, mylord? Mag ik vragen of gij daar bewijzen voor hebt?

— Voor mij zelf heb ik bewijzen te over, want ik ken de gearresteerde als een volkomen eerlijk en fatsoenlijk man. De politie schijnt er echter anders over te denken en ik ben hier gekomen, om te trachten de bewijzen te verzamelen, waarvan gij spreekt.

— Hier? vroeg de hotelhouder verbaasd en niet weinig ongerust. Mag ik

vragen waarom mylord.

— Omdat het mij niet zou verwonderen als de dader zich nog in uw hotel bevond.

De hotelhouder toonde zijn verbazing.

— Hier in dit hotel?

— Zoals ik zeg.

— Maar dat zou onbeschaamd zijn. Raffles glimlachte flauwtjes.

— Ongetwijfeld. Een dief moet over een grote dosis onbeschaamdheid beschikken, het Brampton hotel tot het terrein zijner werkzaamheden uit te kiezen. Maar die eigenschap ontbreekt de heren of dames, meestal niet en het zou mij niet verwonderen als de man, of de vrouw, of de man en de vrouw nog hier zijn.

— Maar dunkt het u dan niet het beste, dat ik mij aanstonds tot de politie wend?

Raffles haalde de schouders op.

— Dat zou ik maar niet doen, mijnheer. De politie zou u waarschijnlijk uitlachen als gij haar met het verzoek aan boord zou komen hier op een hoteldief te loeren, die men meent al achter slot en grendel te hebben.

— Maar wat kunt gij dan eigenlijk in deze zaak doen, mylord?

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer. Ik ben in mijn vrije tijd een weinig amateurdetective. Laat ik daaraan toevoegen dat ik de politie reeds verscheidene keren van dienst heb kunnen zijn.

Ik zal niet rusten voor ik de man, die thans op een valse beschuldiging in de gevangenis zit, in vrijheid heb doen stellen. Daarvoor is het nodig dat wij hier als gasten voorlopig onze intrek nemen.

— Wel, mylord, ik heb nog een paar uitmuntende kamers tot uw beschikking.

— Dat treft heel goed, daar leg ik dan beslag op. En gij zult mij ook wel een paar vragen willen beantwoorden, naar ik hoop.

— Ik ben geheel tot uw dienst, mylord.

HOOFDSTUK VIII

NACHTELIJK BEZOEK

— Gij hebt natuurlijk een lijst van de logeergasten? vroeg Raffles.

De hotelhouder stond op, nam een register van een lessenaar en legde het voor Raffles neer.

— Hier is het vreemdelingenregister, mylord. Het is tot op dit moment bijgehouden.

Raffles sloeg het boek open, ging de kolommen na. Na een poos zei hij:

— In de laatste drie dagen zijn hier omstreeks veertig reizigers afgestapt, waarvan er tien eergisteren reeds weer vertrokken zijn. De anderen zijn er dus nog?

— Allen, mylord.

— Nu, bij die dertig gasten moet onze man zijn, zei Raffles op besliste toon. Vier dagen geleden is de hotel-dief door de Franse Sureté te Bordeaux gesignaleerd. Ik behoef in dit register dus niet te zoeken naar personen, die hier langer dan drie dagen geleden hun intrek hebben genomen. Laat ons nu eens zien. Bevinden zich onder die dertig logeergasten personen die gij vroeger reeds eenmaal geherbergd hebt?

De hotelhouder dacht even na, en zei:

— Er zijn er minstens vijftien onder, die ik reeds jarenlang ken en van wie ik gerust mag zeggen, dat iedere verdenking belachelijk zou zijn. Het zijn bekende Schotse landeigenaars en fabrikanten. Iedere Londenaar kent hen uit de geïllustreerde tijdschriften.

— Dan blijven er dus vijftien over, rekende Raffles uit. Ik zal met mijn vinger de kolommen langs gaan. Zodra ik er een aanwijs, die tot die goede bekenden behoort, wilt gij wel zo goed zijn mij met enkele woorden een beschrijving van hen te geven.

— Tot uw dienst, mylord.

De hotelier kwam naast Raffles staan en naarmate Raffles met zijn vinger over de namen gleed, noemde hij op:

— Pearce, kolonel b.d.; Russell, tex-

tiel fabrikant; Mr. West, met twee kleine kinderen, de weduwe van een Ma-oor; Campbell, directeur van een groot de steentoor. Mrs. Newson, een oude vermogende dame... en zo ging het voort tot de hotelhouder alle vijftien personen had beschreven.

Toen hij klaar was liet Raffles zich achterover in zijn stoel vallen en keek peinzend voor zich uit.

Toen zei hij half voor zich heen:

— Van die vijftien personen zijn er dus nog tien, met de kinderen mee, van wie wij gerust mogen aannemen, dat zij niet in aanmerking komen.

Plotseling hief hij het hoofd op en vroeg:

— Hebt gij hulpkrachten in dienst genomen voor de cocktailparty van Lady Hotchkiss?

— Tien, mylord.

— Kent gij hen allen?

— Sedert jaren. Het zijn steeds dezelfde en zijn boven iedere verdenking verheven.

— Dan kan het niet anders of de dief moet onder de drie gasten zijn, die gij niet van vroeger kent.

Vertel mij eens, heeft een van die drie gasten soms zijn voornemen te kennen gegeven om binnenkort te vertrekken?

— Mrs. Newson is van plan morgen te vertrekken.

— Is zij nu thuis? Is zij nu op haar kamer bedoel ik? Reist zij alleen?

— Neen, met een dame van gezelschap.

— Jong of oud?

— Nog jong en een heel knap meisje mylord.

— Beschrijf mij haar eens wat nader.

— Lang, althans voor een dame, slank met dik zwart haar, grote donkere ogen en een fijn bleek gezicht.

— Wat is het nummer van haar kamer?

— Nummer drie en dertig, naast die

van haar meesteres.

— Staan de twee kamers met elkaar in verbinding?

— Ja, mylord. De nummers 32 en 33 hebben een verbindingsdeur.

Raffles dacht even na, terwijl hij opstond.

— Wij moesten daar maar beginnen, zou een van uw kamermeisjes ons de weg kunnen wijzen?

— Wilt gij die oude dame nu een bezoek gaan brengen, mylord? vroeg de hotelhouder verschrikt. Zij zal reeds lang in bed liggen.

— Dat kunnen wij afwachten, meende Raffles kalm.

De gérant scheen zich nog even te bedenken, maar strekte toen de hand naar een belknop uit.

Een kamermeisje trad het vertrek binnen.

— Breng deze heren naar de kamer van Mrs. Newson, Mary, je weet wel, nummer drie en dertig, verzocht de hotelhouder.

Daarop wendde hij zich weer tot Raffles en zei:

— Ik mag er natuurlijk op rekenen, mylord dat gij niet overhaast te werk gaat. Het zou voor mijn hotel zeer nadelig zijn als de oude dame opschudding maakte.

— Maak u niet ongerust, mijnheer, ik zal zeer discreet optreden.

— Maar als het blijkt, dat zij slaapt?

— Dan kunnen wij haar rustig laten slapen tot morgen. Ik reken er dan echter op, dat ik er onmiddellijk van in kennis gesteld wordt als zij aanstalten maakt om te vertrekken.

— Dat garandeer ik u, mylord.

— Vooruit dan maar, Mary, zei Raffles tot het kamermeisje en loop zo zacht als je kunt, want het is niet nodig dat men ons hoort aankomen. Je hoeft ons niet verder te brengen dan de gang waar de kamers zich bevinden.

De beide vrienden, voorafgegaan door het kamermeisje, verlieten het vertrek.

Zij maakten geen gebruik van de lift, maar gingen drie trappen op.

Op de derde etage bleef zij staan en zei:

— Deze gang is het, heren, hier vlak voor u, is kamer 33 en daarnaast 32.

— Dank je, kindlief, zei Raffles, terwijl hij het meisje een geldstuk in de hand duwde. Het overige kunnen wij wel alleen af.

Toen het kamermeisje de trap af was, bukte Raffles zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat. Toen hij zich weer oprichtte, zei hij op zacht fluiserende toon:

— Het licht brandt, maar ik zie niets van de gezelschapsdame in kwestie.

— Misschien is zij bij haar meesteres, opperde Brand.

Raffles ging een deur verder en legde nu zijn oor tegen het sleutelgat.

Toen hij een poosje zo gestaan had, kregen zijn ogen een verbaasde uitdrukking.

— Wat is er? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wel, Mrs. Newson heeft voor een dame al een bijzonder zware stem.

Vastbesloten ging hij weer naar de andere deur en drukte voorzichtig op de kruk.

De deur was op slot.

Zonder zich te bedenken haalde Raffles een kleine bos lopers te voorschijn.

Binnen enkele seconden had hij volkomen geruisloos het slot geopend.

Hij duwde de deur open en ging naar binnen, door Brand op de voet gevolgd.

De kamer was leeg en de tussendeur was dicht.

De bewoonster van de kamer zou echter wel terugkomen, anders zou zij zeker het licht niet hebben laten branden.

Raffles wierp een onderzoekende blik om zich heen.

Op de tafel stond een geopend valies.

Raffles keek er in, en haalde er voorzichtig een klein voorwerp uit, dat hij met een flauwe glimlach aan Brand toonde.

Het was een etui voor een veiligheids-scheermes.

Raffles legde het doosje weer op zijn plaats en zette zijn onderzoek voort, sluipend als een kat en zonder het minste gerucht te maken.

Voor een kleine tafel bleef hij staan.

Op het blad stond een klein koffertje, dat hij opende.

Het was bijna geheel gevuld met ringen, horloges, dasspelden, armbanden en andere sieraden.

Raffles wierp Brand een veelbetekende blik toe.

Toen bracht hij zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van zijn vriend en fluisterde:

— Ik geloof dat wij ons de moeite kunnen besparen de twee andere logeergasten te bezoeken; wij zijn aan het goede adres.

Hij haalde zijn revolver uit zijn schouderholster en keek het wapen na.

Toen deed hij een paar stappen naar de tussendeur.

Maar daarbij had hij het ongeluk tegen een tafeltje te stoten, waarop een vaas stond, die in diggels op de vloer viel.

Bijna op hetzelfde ogenblik werd de tussendeur opengerukt.

Een jonge vrouw met een bleek gelaat, een dunne peignoir over haar nachthemd stond op de drempel.

Haar ogen vlamden, en zij wilde de deur dicht gooien maar Raffles was haar voor.

Hij had haar bij de polsen gegrepen en trok haar in het vertrek. Hij kon echter niet beletten, dat zij haar medeplichtige waarschuwde.

— Breng je in veiligheid, Tonio, riep zij, politie.

Meteen ging de deur achter haar dicht voor Raffles het verhinderen kon. Hij hoorde een sleutel in het slot omdraaien en daarop het openen van een raam.

Blijkbaar trachtte de dief langs het balkon en de regenpijp te ontvluchten.

— Bel de politie op, Charles, zei Raf-

fles, licht de gérant in. Ik zal deze jonge dame zolang gezelschap houden.

Brand was het vertrek al uit, voor Raffles uitgesproken was.

Intussen stond de jonge vrouw onbeveelglijk, met ogen die van haat fonkelden, Raffles aan te kijken.

— Ja, ik kan mij wel begrijpen, liefje, dat je op dit ogenblik buitengewoon uit uw humeur bent, spotte Raffles, en ik zou je echter raden je in je lot te schikken.

Ga daar maar op die stoel in de hoek zitten en geef geen kik, of ik zou je dat hardhandig moeten beletten.

Zwijgend gehoorzaamde het meisje.

Raffles onderzocht het vertrek nu wat nauwkeuriger, ofschoon hij voortdurend op zijn hoede bleef.

In een lade van het nachtkastje vond hij een kleine gelaten browning, welke hij veiligheidshalve in zijn zak liet glijden.

Uit het halfgepakte valies haalde hij achtereenvolgens een paar grijze damespruiken, een kleine schminkdoos en een bos lopers.

Er verliep een minuut of tien en in al die tijd werd er geen woord gewisseld tussen de beide mensen in het vertrek.

Plotseling werd de deur open geworpen.

Brand, de hotelhouder en een agent van politie verschenen op de drempel.

Het gelaat van de gérant was bleek en zijn lippen beefden.

— Hij is ontsnapt, mylord, zei Brand zonder verder omhaal.

Raffles stampvoette, maar uit de hoek klonk een schrill lachje.

— Als Tonio ontsnapt is, houd jullie dan maar gedekt, riep de medeplichtige van de hoteldief uit.

HOOFDSTUK IX

HAPPY ENDING

De volgende ochtend stonden alle kranten vol van de biezonderheden over de arrestatie van de beruchte hoteldievegge, waarin Lord William Aberdeen zulk een voorname rol had gespeeld.

Het spreekt van zelf, dat zodra de schuld van de dievegge vaststond en het bewijs was geleverd, dat de voorwerpen, welke in de zak van de Armeniër Rechid Bahri waren gevonden behoorden tot een aantal kostbaarheden, welke de vorige avond opnieuw aan een aantal gasten waren ontstolen, de Armeniër onmiddellijk op vrije voeten werd gesteld.

Zijn eerste schreden waren gericht naar de villa in de Cromwellstreet.

Toen de oude Gaston hem bij Raffles had aangediend, snelde Rechid met tranen in de ogen op hem toe, greep zijn hand en zei met een door ontroering verstikte stem:

— Ik dank u, mylord. Ik dank u, Gij hebt mij aan het leven teruggegeven. Nooit, nooit zal ik u dat kunnen vergelden.

— Het was niets anders dan een staaltje van mijn plicht Rechid, zei Raffles. Uw vader was mijn vriend en het verheugt mij, dat ik zijn zoon een dienst heb kunnen bewijzen, die hij zelf waarschijnlijk ook aan mij zou hebben bezwezen als ik mij in hetzelfde geval had bevonden.

Brand trad het vertrek binnen.

Rechid stak hem de hand toe en zei:

— Ik hoor dat gij een groot aandeel hebt gehad in de ontmaskering van de hoteldievegge. Mag ik mij voortaan uw vriend noemen?

— Van ganser harte, antwoordde Charles Brand gul, maar wat de lof betreft, die gij mij toezwaait, die moet ik minstens voor de helft afwijzen, want de hoofdpersoon is ons, helaas, door de vingers geglipt. De eigenlijke dief moet een ware acrobaat zijn, wat men noemt: een geveltoerist. Hij is uit het raam ge-

klommen, is als een kat tegen de rand van de dakgoot opgesprongen en zo aan zijn handen hangende, verder gegaan tot hij de regenpijp bereikte. Een aap zou er geen houvast aan gehad hebben, maar die mijnheer Tonio liet er zich langs afglijden, snelde een binnenplaats over, wipte over een muur en was reeds lang uit de voeten voor wij het hotel hadden kunnen laten omsingelen.

Hij zweeg even en vervolgde toen:

— Dat alles zou nog niet veel betekenen, omdat gij toch vrij zijt, maar ik hoor, dat die hoteldief, naar wie reeds zo lang gezocht wordt, een uiterst gevaarlijk sujet en een gevaar voor de maatschappij is.

— Kom, kom, lachte Raffles, daarvan zullen wij ons nu maar niet zo veel aantrekken.

— Je mag zeggen, wat je wil, hernam Brand, maar ik wou, dat de kranten wat zuiniger waren geweest met het vermelden van je naam.

Raffles haalde de schouders op.

— Onze vriend Tonio zal wel aanstonds de plaat hebben gepoetst.

— Het is te hopen, maar ik ben daar niet zo zeker van. Men zegt, dat hij biezonder gehecht was aan zijn medeplichtige en hij zal haar wel niet in de steek laten. Veel zal hij wel niet voor haar kunnen doen, want zij zit in preventieve hechtenis, en het zal nog wel even duren voor zij vrij komt.

— Hij zal zich die tijd ten nutte maken, om zich op jou te wreken, hernam Brand ernstig.

— Nu, dan zullen wij rustig afwachten wat de Goden over ons beslist hebben, zei Raffles kalm.

Hij raadpleegde zijn polshorloge en vervolgde:

— Ik heb om twaalf uur een afspraak met een juwelier over de verkoop van een aantal kostbaarheden, die ik uit mijn schatkamer in de koperen bol heb

meegenomen. Gaat gij mee, Rechid?

— Met genoeg, mylord, antwoordde de Armeniër, maar zonder veel enthousiasme.

Raffles zou Raffles niet geweest zijn als hij dit niet gemerkt had en zijn conclusies getrokken had.

— Beste jongen, zei hij onmiddellijk. Je zegt dit om mij een genoeg te doen, maar ik geloof dat je meer belang stelt in een levend wezen, dan in die diamanten en parels. En dat levend wezen is Sonja Bastides, of heb ik het mis?

— Misschien is zij er niet geheel onverschillig voor, mylord, dat ik weer uit de gevangenis ontslagen ben, hernam de jonge Armeniër met een glans van hoop in zijn ogen.

— Daar ben ik van overtuigd, zei Raffles. Aarzel dus maar niet, en ga haar aanstonds een bezoek brengen. Ik zal haar opbellen, om haar van je komst in kennis te stellen.

De jonge Armeniër greep Raffles' hand, wierp hem een dankbare blik toe, wuifde Brand een vaarwel toe, greep zijn hoed en snelde naar de deur.

* * *

Toen Raffles en Brand des avonds de grote conversatiezaal van de Windsor Club binnentraden, was de mare van hun wapenfeit hun reeds voorafgegaan.

Niet alleen de kranten hadden de zaak in geuren en kleuren verteld, maar ook hoofdinspecteur Baxter had een breedvoerig relaas van het voorgevallene gegeven.

Raffles was van oordeel, dat dit genoeg was en weigerde halsstarrig het verloop van de feiten nogmaals mede te delen en liet dit over aan zijn vriend Charles Brand.

Men veranderde pas van onderwerp, nadat Baxter een eindeloos verhaal had gedaan van de arrestatie van een andere hoteldief, waarin hij zelf een grote rol heette te hebben vervuld.

De meeste leden die de breedsprakerigheid van Baxter kenden, namen de vlucht naar de biljart- of de speelzaal.

Omstreeks elf uur trad Rechid Bahri binnen, die wel wist waar hij Raffles zou kunnen vinden.

Zijn gelaat stond opgewekt, maar

toch lag er een waas van ernst over verspreid.

Zodra hij daartoe de gelegenheid schoonzag, nam hij Raffles ter zijde en fluisterde:

— Ik ben bij Sonja geweest, mylord, en ik geloof wel, dat ik enige vorderingen heb gemaakt. Zij heeft mij althans niet alle hoop ontnomen. Zij scheen echter in een neerslachtige stemming te verkeren waarover zij zich echter niet wilde uitlaten.

Raffles legde hem de hand op de schouder en zei:

— Ik zou de hoop maar niet opgeven. Sonja is een vrouw en alle vrouwen zijn raadsels.

— Dat weet ik, mylord, maar soms kwam het mij voor dat alle strijd vruchteloos is, omdat...

— Omdat?

— Omdat zij reeds een ander haar hart heeft geschonken.

— Dat is natuurlijk mogelijk, maar als die ander niets van zich laat horen, zal die liefde wel overgaan. Maar ik zie daar, dat mijnheer Brand op u wacht om een partij biljart met u te spelen. Ga maar, ik heb in mijn werkkamer nog een paar brieven te schrijven.

De Jonge Armeniër begaf zich naar de biljartzaal, en het was ruim een uur in de nacht toen de drie mannen eindelijk de club verlieten.

Op straat viel een druilende motregen.

Daar Raffles Henderson zo laat niet wilde lastig vallen moesten zij naar een taxi uitzien.

Terwijl zij op het trottoir op zo'n vehikel stonden te wachten, kwam er ineens uit de duisternis van een portiek een man te voorschijn, van wiens gelaat niets te zien viel door de brede rand van zijn hoed.

Met opgeheven arm sprong hij op Raffles toe, en er schitterde iets in zijn opgeheven vuist.

Het volgende ogenblik zou een lange spitse dolk de borst van de Grote Onbekende doorboord hebben als Rechid Bahri zich niet bliksemsnel tussen hem en de moordenaar had geworpen en de stoot had opgevangen.

Met een kreunende zucht zonk de jonge man ter aarde.

De moordenaar, ziende dat zijn aanslag mislukt was nam de vlucht.

Dit alles was zo vlug gebeurd, dat hij misschien nog ontkomen zou zijn, als Raffles niet behendig zijn wandelstok tussen zijn voeten geworpen had.

De man struikelde en viel, en voor hij kon opstaan, waren Brand en Raffles bij hem en voor hij zijn revolver kon grijpen, had Raffles zijn beide armen op zijn rug gewrongen.

Er kwamen een paar agenten en voorbijgangers toesnellen.

— Wat is hier aan de hand? vroeg een der agenten.

— Deze man heeft een moordaanslag op mij gepleegd, antwoordde Raffles. Hij heeft echter de verkeerde getroffen. Mijn naam is William Aberdeen, vice-president van de Windsor Club en deze man is...

Raffles rukte de vreemdeling de breedgerande hoed van het hoofd en vervolgde:

— En deze man is de hoteldief Tonio Scarlatti, de medeplichtige van de vrouw die gisteren gearresteerd is.

De agent had geen nadere verklaring nodig.

In een oogwenk was de Italiaan geboeid en werd hij door drie agenten, die op het fluitje van hun collega waren komen toesnellen, weggeleid naar een inmiddels gearriveerde taxi.

Brand was intussen bij de Armeniër neergeknield, wiens borst nat was van bloed.

De dolk had hem dicht bij het borstbeen getroffen, maar gelukkig was de stoot afgeschampt op de knopen van de dikke overjas van de jongeman.

Er was een apotheek in de nabijheid, waar het eerste verband kon worden gelegd.

Brand had intussen bij de portier van de Club Henderson opgebeld en in minder tijd dan men verwacht zou hebben, stond de Rolls Royce met Henderson achter het stuur voor de deur van de apotheek geparkeerd.

Voorzichtig werd de gewonde erin gedragen en geen kwartier later lag hij

in een bed van een der logeerkamers in het huis in de Cromwellstreet.

De dokter die onmiddellijk opgebeld was, onderzocht de wond, en verklaarde op geruststellende toon:

— Het is bliksems goed afgelopen, mylord. Een centimeter dieper en de long zou zijn geraakt. Ik zal een verpleegster sturen, die de gewonde een bloedtransfusie zal toedienen. En dan een paar weken bedrust.

Raffles wierp een ernstige blik op de jonge Armeniër en legde zacht zijn hand op diens voorhoofd.

Dadelijk sloeg Rechid de ogen op.

Hij keek Raffles met een glimlach aan, en zei met zwakke stem:

— Ik kan u niet zeggen, mylord, hoe dankbaar ik het lot ben, dat het mij in staat heeft gesteld, u deze dienst te kunnen bewijzen.

Raffles hief de hand op.

— Gij moogt volstrekt niet spreken, Rechid. Later zullen wij hier wel eens over praten.

Op dit ogenblik kwam een verpleegster binnen, die met een zakelijkheid, die een grote routine verried, aanstonds toebereidselen trof voor een bloedtransfusie.

Onderwijl nam Raffles zijn vriend ter zijde.

— Blijf jij hier, zei hij op zachte toon. Ik ga naar Sonja. Ik ga haar vertellen dat Rechid Bahri zijn leven voor mij in de waagschaal heeft gesteld. Dat zal haar wel bewegen, hem met andere ogen aan te zien.

Raffles liet zich door Henderson naar het huis van de Armeense brengen.

Toen hij uitstapte, en een blik op zijn polshorloge wierp, kwam hij echter tot de ontdekking, dat hij op dat late uur onmogelijk een bezoek bij de jonge vrouw kon brengen.

Hij scheurde daarom een blaadje uit zijn agenda, krabbelde er enkele woorden op, deed het in een enveloppe en liet het in de bus gliden.

Glimlachend stapte hij weer in zijn wagen die hem snel naar huis terug bracht.

De volgende dag al zeer vroeg in de ochtend, kreeg Raffles een keurig brief-

je, hetwelk hij met een glimlach op zijn gelaat doorlas.

— Ik geloof, dat ik hier goed nieuws heb voor onze jonge vriend, zei hij tot Charles Brand die juist de kamer binnenkwam.

— Van wie is dat briefje? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Van Sonja Bastides. In haar precieus handschrift, deelt zij mij thans mede, dat zij zeer getroffen is door de heldhaftige daad van Rechid, en zij verzoekt mij hem zo spoedig mogelijk te gaan bezoeken. Ik weet niet, of ik het bij het goede einde heb, amice, maar ik meen wel te mogen zeggen, dat er geen beter geneesmiddel ter wereld is, dat Rechid Bahri sneller zal kunnen doen herstellen dan deze weinige woorden, en de belofte, welke zij inhouden.

* * *

Even daarna stapte hij weer in de auto, die Henderson op zijn telefonisch verzoek had voorgereden.

Hij had Charles Brand niets verteld van zijn voornemen om een bezoek te brengen aan een hem bekend juwelier, die hij een opdracht wilde verstrekken.

In een grote jichtlederen portefeuille in zijn binnenzak bevond zich een aantal van de kostbaarheden, die hij uit de schatkamer in de koperen bal, pas door hem uit zee opgehaald, had meegenomen.

Met een brede glimlach tastte hij nu en dan naar die portefeuille en mompelde:

— Dat wordt een mooi huwelijkscadeau voor die twee.

De volgende aflevering bevat :

Een dramatische ontknoping

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie.

Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: LL

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266